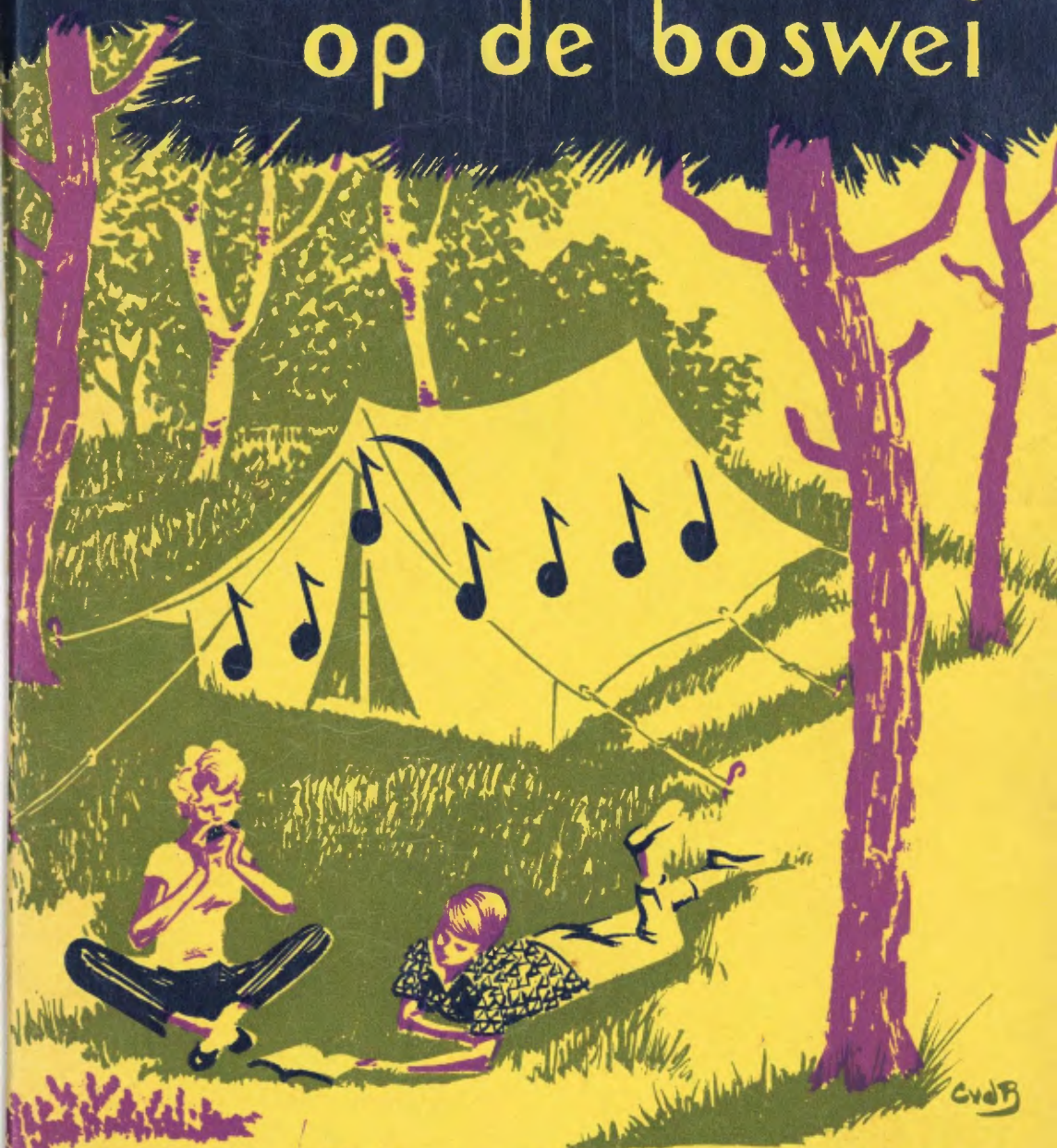

De tent op de boswei

M.A.M. RENES-BOLDINGH

M. A. M. RENES-BOLDINGH

DE TENT
OP DE BOSWEI

Met illustraties van Corrie van der Baan

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

HOOFDSTUK 1

„En onze tweeling heeft de mazelen,” zegt Dorien, bijgenaamd Muis. Met deze jobstijding komt ze de kleine serre binnenvallen, die als een aangeplakte vogelkooi de achtergevel van het ouderwetse stadshuis siert. Ze kunnen er met hun drieën, desnoods met hun vieren in zitten, maar dan moet nummer vier met de helft van zijn stoel in de aangrenzende kamer blijven.

Dorien vergeet te groeten, maar dat valt helemaal niet op: ze is hier, in het huis van haar vriendin, even eigen als bij haar ouders thuis. Feitelijk is ze er liever, want thuis maken de vierjarige Bertje, de achtjarige Pieter, de tweeling van twaalf en – niet te vergeten – de achttienjarige Juul het leven voor 't niet al te sterke Muisje vaak veel te luidruchtig en moeilijk. Vooral sedert Juul zich heeft aangewend om een commandotoon te voeren, die ze van moeder zelf nooit te horen krijgt. Ze voelt zich heel wat veiliger bij de familie Van Haaften, vader, moeder en hun enige dochter, Delia, die vanwege haar lange, smalle gedaante in de wandeling Piek wordt genoemd. Ze zijn onafscheidelijk, Piek en Muis, al hun schooljaren reeds, en daarom zullen ze ook samen het slagen voor hun mulo-examen vieren. De feestbloemetjes pronken op de serretafel, geflankeerd door een schaal gebakjes, glazen en een limonadefles. Meneer Van Haaften heeft een uur vrijgemaakt van zijn vele lessen om dit feest van zijn dochter mee te kunnen vieren; die dochter prijkt in haar mooiste jurk, wit met hier en daar een rozenboeket en zelfs de zon doet zijn best, om alles zo vreugdevol mogelijk te maken.

En daar heb je dan Muis, gewoon op haar daags, met de boodschap:

mazelen. Ze laat zich verslagen neervallen in een van de rieten stoelen, en ziet bedrukt het vrolijke kringetje rond.

„Mazelen?” vraagt mevrouw Van Haaften nogal zinloos.

„Nou, nou, mazelen!” constateert meneer op bedenkelijke toon.

„Mazelen! Hoe komen ze dáár nou aan!” roept Piek hevig afkeurend. Muisje knikt hulpeloos. Zij kan er echt niets aan doen. En hoe je aan mazelen komt? Besmetting van school, denkt haar moeder. Maar ja, daar heb je nu niet veel aan.

„Ik heb 't al gehad,” gaat Muis voort, blij met dat lichtpuntje, „maar Piet en Bertje nog niet. Moeder hoopt, dat die 't nu meteen ook maar krijgen; dan zijn we er allemaal vanaf. Maar Juul moet nu thuisblijven om te helpen, en nou gaat ons kamperen zeker niet door, hè? We mochten van u immers niet zonder Juul?”

„Bah!” roept Piek, nu dit droeve gevolg van de mazelen tot haar door-dringt. „Wij niet kamperen, omdat er bij jullie mazelen is. Wat moeten we dan doen? Thuiszitten zeker! En ik had me er zo op verheugd!”

„Eerst een gebakje nemen,” stelt moeder voor, „want jullie zijn toch evengoed geslaagd. En dan bedenken, dat de pap nooit zo heet gegeten wordt als ze van 't vuur komt. Lach maar eens tegen deze prachtstukken van gebak. Jij mag kiezen, Dorien.”

Er verschijnt werkelijk een lachje op Doriens zorgelijke gezichtje.

„Ik kiezen? O, heerlijk! Die grote roomhoren, mag dat?”

„Natuurlijk, kindje; er zijn er achter trouwens nog meer.”

Ze smullen in stilte, maar daarna komt het kamperen weer aan de orde.

„Kunnen we echt niet met ons tweetjes gaan?” polst Piek.

„Liever niet,” zegt moeder en vader dikt 't nog een beetje aan. „In geen geval, Delia. Zet dat eens voor al uit je hoofd. Er gebeurt teveel langs de wegen, waarvan jij nog geen notie hebt.”

„Net of Juul zo'n heldin is,” pruilt Piek, maar haar vader is zo wijs er niet op in te gaan.

„Weet je,” begint moeder weer, „als je ergens bij kennissen terecht kon, op bekend terrein, zodat je een huis had, waar je in geval van nood kon schuilen . . .”

Ze ziet haar man aan en de man ziet zijn vrouw aan, hun ogen spreken een taal, welke zij beiden alleen kunnen verstaan. Vader knikt een paar maal met het hoofd en dat is het einde van het stille ogen-gesprek. Hij hoeft nu slechts een enkel woord te spreken, om de zaak tot een goed einde te brengen.

„Erna,” zegt hij kort en krachtig.

De uitwerking ervan is gelijk aan een bominslag.

Piek springt op van haar stoel, maakt drie luchtsprongen, wil weer gaan zitten, maar zet zich precies naast haar zetel, zodat ze met een plof op de vloer ligt te spartelen, de rotanfauteuil boven op zich.

„Delia! Kind dan toch!” roept haar moeder verschrikt. Maar Piek raapt vlug haar lange stelten bijeen, maakt zich los uit de omarming van de stoel en staat kalmpjes op. Zo'n valletje betekent niets voor haar en door alle valpartijen is ze altijd goed heengekomen.

„Vader, u bent een genie,” prijst ze, „en wij zijn reuzestom geweest, om dat niet eerder te bedenken. Nog een gebakje op de goeie afloop, moeder? Heerlijk!” En dan in een adem door: „Op 't weitje van tante Erna, beschermd door twee tantes en een oom! Muis, kind, 't zal enig worden, echt waar!”

't Gezichtje van Muis is een vraagteken, aangezien ze de mensen om wie het gaat, niet kent. Zo gemakkelijk als Piek de dingen opneemt, kan zij het niet. Vaak lijkt ze op een echt muisje, dat al te spoedig schuw en verschrikt is.

„Jouw tantes kennen me niet eens,” klinkt 't benauwd. „Ze willen me misschien niet eens op hun weitje hebben. Ga jij maar liever alleen, Piek, dan blijf ik wel thuis.”

„Toe nou,” klinkt het verontwaardigd. „Ben je mijn vriendin of niet?” „Natuurlijk,” beaamt Muis, „maar daarom . . .”

„Precies; dáárom. Daarom kun je rustig met me meekomen. Ze zullen voor jou precies even aardig zijn als voor mij. Is 't niet, moeder? Misschien vinden ze jou wel veel liever dan mij. Overigens . . . 't zijn mijn tantes ook niet. Ik noem ze alleen maar zo, daar ben ik als baby al mee begonnen. Tante Erna is de schoolvriendin van moeder. Dus, toen ik er eenmaal was, moest ze me gauw aan de tantes vertonen. En meteen zei ik tante. Of iets, dat erop leek.”

Mevrouw Van Haaften knipoogt eens tegen Muis.

„'k Zou het er maar op wagen, Dorien, 't zal je best bevallen, dat weet ik zeker.”

„Anders moet je de hele zomer in dat mazelenhok van jullie blijven,” waarschuwt Piek. „Maar je meent dat tegenstribbelen niet, hè? We gaan samen. En graag! Ja of nee!”

„Ja,” verklaart Muis opgelucht.

„Zie je wel? Dan geen gepraat verder,” zegt Piek voldaan. „En nu ga ik de tantes meteen opbellen.”

„Zul je eraan denken, jongedame, dat 't een interlokaal gesprek wordt?” vraagt vader nuchter.

„Hoe zo, vader? Wat een moeilijk woord zegt u daar! Wat betekent 't eigenlijk?”

„Dat zul jij niet weten! Breng je ulo-diploma maar gauw terug.”

„Vader bedoelt, dat je 't niet te lang moet maken,” sust moeder. „Niet te duur, weet je.”

„O,” zegt Piek zorgeloos, „is 't dat? Ik hoop eraan te denken, vader, echt waar.”

Weg is ze, naar de gang, waar het toestel staat. Naar gewoonte laat ze de deuren achter zich open, zodat in de serre de ene helft van het gesprek te volgen is. Wat er aan de andere kant van de lijn wordt gezegd, moeten de achterblijvers maar raden.

„Há! tante Erna! Met Delia van Haaften, tante!”

.

„Wou u uitgaan? Fijn, dat u er nu nog bent. Ja, ik heb een boodschap, een belangrijke.”

.

„O, ik haast me al! We zijn geslaagd, tante, Dorien en ik. U weet wel, Dorien, mijn hartsvriendin. Nu hebben we vakantie en we zijn erg aan een verzetje toe. Mogen we een week of zo bij u komen?”

.

„O nee, tante, ik bedoel niet logeren! Schrok u ervan? Ik hoorde u schrikken. Nee, we willen zo graag kamperen op uw weitje. Dat is de enige plaats, waar mijn vader en moeder 't veilig genoeg vinden voor hun dochter. Wat een eer, hè?”

.

„Is oom Oscar er niet? Nee, daar wisten we niets van. Jammer voor ons. Maar fijn voor hem. Italië! Om van achterover te vallen!”

.

„Nee, we hebben alles bij ons, een tent en wat erbij hoort. Koken doen we zelf. Misschien kunnen we nog wat voor u doen. In de tuin werken, of zo.”

.

„Dus 't mag? Reuzefijn en alvast bedankt. 't Is geweldig! Dan stop ik nu.”

Vader luistert beslist met arendsogen toe. Hij is bang, dat dit gesprek te lang zal worden, weet u."

.

„Wat zegt u? Moeten 't arendsoren zijn? Natuurlijk, met je ogen luister je niet! Kolossaal bij bent u! Nou, dáág! De rest komt op een briefkaart. En vlak daarop komen we zelf. Zult u mooi weer bestellen? Dáág! Groeten aan tante Jeanie!"

„Zo, dat is dat," verklaart Piek bij 't binnenkomen. „Was 't een erg lang gesprek, luitjes? Nee, hè?"

„Hmm," doet meneer Van Haaften, „voor jou doen ging 't nogal. Wat was er met oom Oscar? Zit die in Italië?"

„Ja, in Rome. Dus 't is voor de tantes wel erg goed, dat wij bij hen komen. Anders krijgen ze 't al te saai daar in de eenzaamheid."

„Dus 't is in orde," zegt moeder. „Fijn voor jullie. En hoe vindt ons Muisje 't?"

„Lekker," klinkt 't helemaal opgelucht. „Ja, dan moet ik nu maar weer naar huis gaan, hè?"

Ze zegt het een beetje onzeker, een beetje triest.

Mevrouw Van Haaften kan soms zo echt met het Muisje te doen hebben. Zo ook nu.

„Als je eens bij ons bleef logeren, deze paar dagen," stelt ze voor. „Hoe minder je bij de mazelenkinderen bent, hoe beter, zou ik zeggen."

„O, mevrouw! Meent u 't echt?"

„Heel echt! We maken maar weer een veldbed op Delia's kamer, net als met haar verjaardag. Je hebt het in een ogenblik klaar met je tweeën."

„Moeder, u bent een bovenste beste," roept Piek. „Zullen we dan nu samen je spullen gaan halen, Muizekind? Weet je wat? We maken voor mij ook een veldbed en oefenen alvast voor 't kamperen. Feitelij . . ."

Ze stopt plotseling en drie paar ogen staren haar nieuwsgierig aan.

„Feitelijk wat?" informeert haar vader, wanneer het zwijgen van zijn

dochter voortduurt. Hij is er niet helemaal gerust op. Van Delia kun je nu eenmaal alles verwachten.

„O, ik dacht opeens: feitelijk konden we de tent wel eens in mijn kamer opzetten, dan was 't oefenen helemaal echt.”

„Zo iets als droogzwemmen bedoel je? Je zult 't wel uit je hoofd laten,” is vaders antwoord, dat tamelijk streng klinkt. „De haringen zeker door 't zeil heen en anders maar een paar grote spijkers. Mooie boel!”

„Ook goed hoor,” geeft Piek toe. En dan drijft ze Muis voor zich uit om samen haar logeerspullen te gaan halen.

„Arme Erna en Jeanie,” zucht meneer Van Haaften, als het tweetal de deur uit is. „Ik heb met ze te doen.”

„Och, 't zal wel meevallen,” meent moeder. „Erna zal onze dochter wel weten te temmen, als ze vervelend wordt.”

„'t Is te hopen,” zegt vader, zijn lectuur opnemend, terwijl moeder naar de linnenkast gaat om beddegoed voor de logée uit te leggen.

„Kom mee naar buiten allemaal, dan zoeken wij de wielewaal . . .” blaast Piek op haar mondharmonika, die tot haar onafscheidelijke vakantie-uitrusting behoort. Muis galmt er luid de woorden bij. Zo gauw ze met hun tweeën zijn, is ze haar vreemde schuwheid volkomen kwijt.

Ze zijn al heel vroeg op pad gegaan, deze morgen, en nu peddelen ze met een zacht westenwindje pal in de rug, de Veluwe op over het fietspad, dat al de kronkels van de hoofdweg volgt. Die wind in de rug komt goed van pas, want ze zijn zwaar beladen met al hun benodigdheden en consumptie voor de hele dag, bestaande uit broodjes, harde eieren en een grote thermosfles met thee.

Aan de haken van Muisjes rugzak hangen de bekers en een miniatuur koekepan. Die voorwerpen tinkelen gezellig tegen elkaar en die muziek heeft hun al eens 't geblaf van hofhonden en de spot van passerende jongens bezorgd. De honden laten ze voor wat ze zijn. Op zijn hoogst roept Piek:

„Blaffen doet geen zeer!”

Of ze blaft een tijdlang al fietsend terug, wat de dieren radeloos maakt.

De jongens echter komen er heel wat minder zachtmoedig af. Hun onhebbelijkheid verdraagt ze eenvoudig niet.

„Hou je mond, jò! Kijk naar jezelf en lach dan nog eens!” roept ze hen na, om na die korte onderbreking onmiddellijk weer haar lijflied van de wiewe waal in te zetten:

„Dudeljo klinkt zijn lied, dudeljo klinkt zijn lied... dudeljo en anders niet!”

„k Heb honger,” zegt Muis opeens. „Kan dat uitkomen?”

De horloges worden geraadpleegd. Bij énen! Hoe is 't mogelijk! Waar zijn ze ergens? 't Landschap om hen heen is veranderd; kleine heideveldjes wisselen af met stukken dennenbos en wallen akkermaalshout. Hier en daar ontdekken ze een eenzaam landhuis, een kippenfokkerij of de nederzetting van een paar keuterboertjes. Er hangt een zware zomerhitte om 't fietspad en de harsgeuren der dennen schijnen buitengewoon op de eetlust te werken.

„Ik rammel,” constateert Piek tenminste, en meteen speuren haar ogen naar een zijweggetje, waar ze zich rustig een poos kunnen neerlaten. Een oud karspoor, dat door de houthakkers gebaad is, is daartoe altijd erg geschikt.

„Hier,” klinkt 't een eind verder.

„O ja, dolletjes!”

„Een aanlokkelijk zandpaadje kronkelt rechtsaf door 't dunner wordende bos en aan 't eind daarvan ligt iets, dat aan een verwaarloosd wekje doet denken, onder de beschutting van een paar oude, stoere eiken. Nu de treksters zo heel stil staan, vernemen ze 't geheimzinnig geklop van een specht, die er lustig op los timmert. Van nog verder weg klinkt de koekoeksroep, onvermoeid. Muis slaakt een diepe zucht van genot, terwijl ze zich languit op de mosbodem laat vallen.

„Hier blijven we een poos, Piek! Wat is 't hier enig, hè?”

„Hier blijven we; een beetje rust zal ons goed doen. Al m'n spieren doen me pijn van 't fietsen. En een honger, jò! Geef mij maar twee eieren. Zouden ze hard zijn, denk je? En hebben we zout bij ons?”

„Keihard,” zegt Muis met moeite, omdat ze juist een grote hap van zo'n hard ei heeft afgebeten. „En hier is 't zout. Vang maar.”

Ze smullen als uitgehongerde zwervers en slaan een gat in de proviand, waarover de beide moeders hun hoofden zouden hebben geschud.

Daarna volgt een poosje lui liggen om van de maaltijd te bekomen en vervolgens hebben ze weer moed en krachten genoeg voor een kleine inspectietocht in de naaste omgeving.

„Maar eerst onze rommel begraven,” commandeert Piek. „Hier, onder dit zachte mos, Muis. 't Is gewoon een belediging voor het bos, als we alles laten liggen.”

„Ze zijn niet allemaal zo als wij,” constateert Muis terwijl ze rondwandelt. „Kijk eens, wat ze allemaal hebben achtergelaten!”

„Heel onfatsoenlijke kampeeders,” bromt Piek. „Moet je kijken! Bäh! Vieze, vette papieren! Ouwe vodden! Een asbak omgekeerd! 't Lijkt wel, of ze hier grote schoonmaak hebben gehouden! Eigenlijk een beetje gek, hè? Tevoren zagen we zoveel rommel niet bij elkaar.”

Speurend zien haar ogen rondom. Bomen, bomen en nog eens bomen. Maar aan een van die bomen ontdekt ze ook een bordje, vastgespijkerd en duidelijk leesbaar.

„O!” zegt ze zacht. „Muis, kijk daar eens?”

En dan kijken twee paar ogen naar 't bordje: standplaats voor woon-

wagens. Nee maar, daar staan er ook werkelijk twee, die ze door 't wonderlijke spel van licht en schaduw niet ontdekt hadden. Menselijk leven is er niet te bespeuren. Maar toch . . .

„We gaan terug,” fluistert Piek, „we zien wel een ander mooi plekje. Ik vind 't hier niet leuk meer.”

„Ja, gauw maar,” zegt Muis. „Niks leuk meer, hier.”

Behoedzaam vluchten ze naar hun zwaarbeladen fietsen, binden hun rugzakken weer op, keren moeizaam in 't mulle zand en duwen hun karretjes naar 't fietspad. Vrijwel ademloos komen ze op 't fietspad aan; opspringen en wegrijden is 't werk van een ogenblik.

„Jammer,” zucht Muis nog, „'t leek zo'n fijn plekje. We hebben toch niets laten liggen, Piek?”

Onwillekeurig kijken ze achterom. De ingang van het pad is nog juist te onderscheiden. Maar wat ze zien, doet hun hart bonzen van ontzetting. Uit het zandpaadje maakt zich een forse, haveloze gedaante los, eveneens op een fiets. En . . . hij komt in hun richting! Hij roept iets, dat ze niet verstaan.

„Piek,” fluistert Muis schor, „een vent! Hij komt ons achterna! Wat roept-ie toch! O Piek!”

„Doen, of we geen erg hebben,” raadt Piek nog tamelijk onaandoenlijk. „'t Is hier vrij fietsen en waarom zou hij ons moeten hebben? Laat-ie niet merken, dat je bang voor hem bent.”

„Ben jij soms niet bang?” vraagt Muis.

„Lollig vind ik het ook niet. Wat is 't hier stil, hè? Geen mens te zien. Langzamerhand meer vaart zetten, dan blijven we hem wel voor.”

Doch de man komt dichterbij. Je hoort het aan 't steunen en knarsen van z'n oude rammelkar.

„Hij doet 't expres,” hijgt Muis vertwijfeld. „O Piek, en ik kan niet meer! Wat moeten we doen! Ik kan ècht niet meer!”

„Passeren laten,” besluit Piek snel. „We kunnen hem beter vóór hebben, dan achter.”

Plotseling minderen ze vaart. In een ogenblik is de man nu vlak bij hen.

„Juffrouw! Dames! Ho's even!" horen ze hem roepen. Nu belt hij om hun aandacht te trekken.

„Niks zeggen! Doen, of je 't niet hoort!" sist Piek.

De man passeert hen; ze durven niet opzien, maar ruiken wel een akelige lucht van vervuilde kleren. Twee, drie fietslengten is hij hun al voor. Gelukkig, laat hem gaan!

Maar dan, o, ontzettend, dan springt hij opeens af, en zet zijn rijwiel brutaal dwars op 't fietspad.

„Stap d'r maar eens af," gebiedt hij schor.

En als ze 't doen, wezenloos van schrik en angst, gaat hij verder:

„Zo, eindelijk heb ik jullie nou toch! En nou wou ik wel, dat jullie eens met me mee teruggingen."

„Waarom?" vraagt Piek flink. „Laat ons toch rustig doorfietsen. Wij doen ook niemand overlast aan."

Grimmig lacht de man.

„O, dacht je, dat ik jullie wat dóen wou? Je bagage stelen misschien? Dat heb je mis, juffie. Bibber maar niet zo, want je hebt met eerlijke mensen te doen. Al zijn we arm als de mieren, daarom zijn we nog geen struikrovers!"

„Nou, wat is er dan?" hervat Piek wat moediger.

Er is iets in de stem en de houding van de man, dat geruststellend werkt.

„Je mot mee gaan naar de wagen. Alsjeblief, meisje, jij lijkt me nogal flink. Je moet me helpen. Mijn vrouw is ziek en nou is vanmorgen ook nog de kleine jongen boven van de wagen gevallen. Die kermt van de pijn en koorts heeft-ie ook. Ik kan niet weglopen om hulp, want dan gaat m'n vrouw te keer als een razende. Maar er môt hulp komen, versta je? Mijn jochie, dat kereltje, kan toch niet doodgaan, net alsof er geen christenmensen meer op de wereld zijn! Snàp jij dat, juffie?"

„Ja," zegt Piek opeens, „ik snap 't. En we gaan met u mee. Vlug maar."

„Hoe durft ze," denkt Muis. Maar toch zet ook zij zich in beweging, achter de man en Piek aan.

Zwijgend rijden ze de weg terug. De man denkt zeker aan zijn beide zieken.

Muis is benieuwd, wat ze zullen vinden. En Piek hoort alsmaar het woord weerklinken, dat haar de moed teruggegeven heeft: „Zolang er christenmensen zijn!”

Hij noemde hen christenmensen. En ja, ze willen 't ook zijn. Ze hebben daarnet nog gebeden voor hun boterham, ze hebben een bijbeltje bij zich, en ze gaan naar de kerk en naar de catechisatie. Maar zijn ze eigenlijk wel christenmensen . . . als ze zó bang zijn en zó achterdochtig en zó weinig tot helpen bereid? Wat is 't beschamend om zo te moeten denken.

„Hier is 't,” zegt de man, en dan lopen ze achter elkaar 't hobbelige paadje langs, waar langs de kant al de ineengefrommelde lorren nog liggen.

Of de man hen bespied heeft, terwijl ze hier lagen?

„Hoe wist u eigenlijk, dat wij hier waren?” vraagt Piek op de man af.

„Wij hebben niemand gezien, alleen dat ouwe paard liep er.”

„Ik hoorde jullie rond het weitje scharrelen,” zegt de man, „en pas later bedacht ik, dat je misschien helpen kon. Jullie leren tegenwoordig zoveel op school. Nou, hier is onze buitenplaats dan.”

De fietsen worden tegen de wagen gezet; de man stapt op 't smalle trapje en opent de deur.

„Kom erin,” nodigt hij. En Piek, gevolgd door Muis, betreedt eveneens de uitgesleten treden.

Wat is het hier onfris, eng en benauwd! Wat een tegenstelling met de koninklijke schoonheid van de zomerwereld buiten!

Op een soort slaapbank ligt een jonge vrouw met bleke, ingevallen wangen. Even slaat ze de ogen op en trekt dan een oude lappendeken tot de hals over zich heen.

„Ze schaamt zich, dat ze zo armoedig is,” denkt Piek. „We mogen haar eigenlijk niet zien, de stakker!”

Naast haar, op een matrasje op de grond, ligt een kereltje van een jaar of vier. Zijn gezichtje is rood van 't schreien, of van de koorts.

„Dat is 'em,” zegt de vader zacht.

En tot het kind:

„Stil maor, mien jungsken, hier is al een juffer, die ons helpen komt!
Noe bin je gauw weer béter!”

De schrik slaat Piek om 't hart. Zij helpen? Zo dom als nu heeft ze zich
nog nooit gevoeld! Ze buigt zich over de kleine vent.

„Zo sinterklaasje, ben jij van 't dak gevallen?” zegt ze vrolijk.
Kijk eens, hij kan weer even lachen.

„Ie bin zelf een sunterklaos,” zegt hij parmantig, maar Piek zegt:

„Jochie, ik wou dat 't waar was!”

Meteen knielt ze naast 't ventje neer.

„Mag ik even je zere been bekijken?” vraagt ze.

Heel voorzichtig legt ze haar hand erop, 't ventje gilt huizenhoog en
Piek weet genoeg.

„Gebroken,” zegt ze tegen de vader.

„Daor was 'k al bange veur,” zucht de man. „En wat noe! Wat noe!”

„Wij mogen er niets aan doen,” zegt Piek. „Is er hier in de buurt geen
dorp met een dokter?”

„Wel een dorp, maor gien dokter. Maor als je een kwartiertje verder
fietst, dan is er een eerste hulp bie ongelukken, je weet wel, E.H.B.O.”

„Mooi,” zegt Piek. „Dan zullen we die gauw waarschuwen, hè Muis?”
Muis peutert druk aan haar rugzak. Een flesje met zuurtjes komt eruit
en een grote sinaasappel.

„Hebben?” vraagt ze aan 't kind.

„Jao, jao!” roept het opgewonden en steekt zijn knuistjes uit.

„Hier dan, maar nou mooi stil blijven liggen. Ik blijf hier en de juffrouw
gaat hulp halen. Ja, ga maar Piek, ik meen 't,” vervolgt ze vastberaden.

„Prima,” zegt Piek goedkeurend. „Ik pees, hoor! Ik ben zo terug. Laat
'em vooral zijn been stilhouden.” Daar hobbelt ze al weg, met mannen-
moed over alle zandbulten heen. Daar rent ze al over 't fietspad voort.
En daar staat ook reeds 't aardige landhuisje, waarin een ex-verpleger
pension houdt, met 't E.H.B.O.-schildje naast de deur. Hij is onmiddel-
lijk bereid mee te gaan.

„Is 't beentje gebroken, denkt u? Dan moet ik even mijn verbandtas
krijgen. Gaat u nog mee terug?”

„Ja,” zegt Piek met zekere trots, „mijn vriendin is daar gebleven, weet u, ze vond 't beter, dat er iemand bij 't ventje bleef, om op te passen.” In de wagen vallen de ogen van de verpleger allereerst op de zieke vrouw. „Zo, zo, er zijn hier twee patiënten, merk ik. En hier is de kleine vent? Mag ik 't zere beentje eens zien?”

Vakkundig inspecteert de verpleger 't opgezette beentje. „Dubbele breuk,” mompelt hij tegen Piek. „Ik zal 't beentje spalken en voorlopig verbinden. De rest moet de dokter doen.”

„Weet u dan een dokter in de buurt?”

„Ik bel er thuis een op; met z'n auto is hij zó hier. De moeder heeft trouwens ook hulp nodig.”

Als 't beentje gespalkt is, wordt het voor Muis en Piek tijd, om afscheid te nemen.

„Naar welk ziekenhuis laat u hem brengen?”

De verpleger noemt het grote dorp en de laan, waaraan 't gemeentelijk ziekenhuis staat.

„Wou u hem nog eens opzoeken?”

„Misschien,” zegt Piek, „we gaan daar in de buurt kamperen; misschien kunnen we hem wat kleertjes brengen en wat lekkers.”

„Dat zal hij lang niet verkeerd vinden, denk ik.”

„Gao je noe weg?” dreinst 't jongetje.

„Ja jochie, maar we komen nog eens naar je kijken en brengen een verrassing mee.”

„Ja, ja, doen hoor!”

Een collegiale groet van de verpleger, een dankbare blik van de moeder en een ruwe handdruk van de vader... dan staan ze weer buiten, gereed, om hun weg te vervolgen. Ze knipperen met de ogen tegen 't felle zonlicht. Ook tegen iets anders knipperen ze: tegen een tot nu toe zo goed als onbekende wereld van ontbering en leed. Een wereld, waarvan ze het bestaan wel wisten, maar die op deze eerste vakantiedag zo hun hart heeft geraakt, dat ze er nooit weer geheel van los zullen komen.

Peinzend zien ze nog even om zich heen. Die tweede, schijnbaar ver-

laten wagen, zou daar misschien ook iets mee aan de hand zijn? Hij ziet er bijzonder onprettig uit. Vuil van buiten en, aan de gore gordijntjes te zien, ook vuil van binnen. Hoe kan een mens daarin wonen! Of – wonen er geen mensen in?

Spoedig krijgen ze antwoord op hun onuitgesproken vraag. Voor 't kleine, vierkante venstertje zien ze plotseling een meisjesgezicht verschijnen. 't Drukt zich tegen het glas, alsof het erdoorheen wil boren. Er is iets vreemds, beangstigends in die onverwachte verschijning; 't kind lijkt niet veel ouder dan zichzelf zijn, maar haar gezicht draagt zoveel sporen van hardheid en verzet, dat het is, alsof 't uit een heel andere wereld komt.

„Dan zoeken wij de wielewaal,” mompelt Piek, maar het klinkt nu niet vrolijk; 't klinkt triest en onzeker, zodat Muis haar vriendin opletlend aankijkt.

„Dat hoeven we heus niet meer te doen,” zegt ze, „we hebben er al twee gevonden. Nu ook nog een derde erbij? Ik vind 't maar bar zielige vogeltjes, die hier huizen.”

„Zullen we naar haar toe gaan?” stelt Piek voor. „Ze ziet er net naar uit, dat ze wel wat opgevrolijkt kan worden.”

„Moet je daar zien,” fluistert Muis.

Er komt een oude vrouw aanstropelen met een bosje droge takjes onder de arm. Een en al norsheid is ze. Ze werpt een boze blik op de vriendinnen en beklimt dan met moeite het wankele trapje, om in de wagen te komen. Wat nu volgt, speelt zich in een oogwenk af. Voor het raampje verschijnt een knokige hand, die eerst het meisje op zij rukt en vervolgens de oude lap, die een gordijntje moet voorstellen, dichtschuift. Binnen klinkt een woedende schreeuw, dan staat de wagen weer als verlaten.

„Asjemenou!” roept Piek verontwaardigd uit. „Zag je dat, Muis? Nou, maar dat vertel ik aan tante Erna! Dat kind wordt mishandeld! O Muis, wat akelig! Kom mee, we kunnen er nu toch niets aan doen.”

„De derde wielewaal is 't zieligst van allen,” zegt Muis zacht. „Ja, we

gaan; ik vind 't akelig hier. Kom maar gauw mee, Piek! We moeten weg wezen."

Dan verlaten ze het sombere weitje. Aan het lied van de wiewaal komen ze niet meer toe. Zwijgend trappen ze voort, vervuld van gedachten, die hun anders vreemd zijn. 't Is hun, alsof de natuur niet meer zo zonnig en de zon niet meer zo vrolijk is! Bij het mooiste weer van de wereld is er toch een schaduw op hun vakantiepret gevallen.

„Daar zijn ze! Hoera! Dag Delia, kindje, gaat 't goed? En is dat Dorien? Wat een mooie namen hebben jullie. Kom maar gauw mee naar binnen. Ben je niet vreselijk moe?"

Dit is zo ongeveer het welkom, dat de kampeersters te beurt valt. 't Klinkt alsof er feesttrompetten worden geblazen, ter ere van de beide lastposten. En ja, ze zijn moe; nu 't zo openlijk gezegd wordt, voelen ze opeens, dat het waar is. De fietsen rollen bijna tegen 't landhuisje aan, de rugzakken ploffen er naast. „Hè, hè, daar zijn we voorlopig vanaf!"

Tante Jeanie, klein en bedrijvig, probeert er een op te tillen aan z'n draagriem. Ze brengt 't niet ver. Hoofdschuddend laat ze de vracht weer zakken.

„Heb je die loodzware dingen de hele dag op de rug gehad? Ik zou er geen tien meter mee uit de weg komen!"

„Op de rug draagt 't makkelijker," legt Piek uit. „Nee, zo met de hand dragen, dat is geen doen. En we zaten op de fiets, moet u rekenen! Feitelijk droeg de fiets alles; ons erbij."

„Ja, ja," zegt tante Jeanie, alsof ze van die redenering niet veel gelooft.

„Enfin, hier kun je uitrusten, ook van je examen. Was 't moeilijk?"

„Och, dat viel wel mee, hè Muis?"

Muis knikt maar eens. Ze is al weer behept met haar oude verlegenheid; 't onbekende terrein en de vreemde dames binden haar tong. Ze lijken erg aardig . . . erg gewoon . . . maar toch . . . Muis heeft zich als op een

geheim commando alweer in haar huisje teruggetrokken, precies een slak.

Daar komt een wit krulhondje op korte kromme pootjes om de hoek van het huis stuiven, regelrecht op hen af. Keffend met zijn schelle hondestemmetje springt het tegen Piek op, bijna tot aan haar schouders. Bij iedere kef vertoont het zijn rode tongetje en vlijmscherpe hagelwitte tandjes. Piek kan geen stap meer verzetten en dat ze „Koest, koest” roept, geeft geen zier.

„Herkenningsvreugde,” lacht tante Erna. „Stil toch, Tommie! Nu weten we wel, dat je blij bent! Doe nu verder maar heel gewoon; kom, anders ben je ook niet zo druk!”

Muis heeft het uitbundige welkom met benauwde blikken gadegeslagen. Als dat witte springballetje de lange Piek tot aan de schouders komt; kan hij haar wel bij de haren grijpen! En wat dan!

„Doet-ie altijd zo griezelig?” vraagt ze benauwd.

Had ze 't maar niet gevraagd, want nu eerst ontdekt Tommie, dat er een vreemde bij het groepje is! En – hoewel hij sprekend een speelgoedbeestje lijkt – nu toont hij toch ook een echt waakhondje te zijn. Argwanend draait hij om Muis heen, snuffelend en zachtjes grommend. Vooral haar blote benen interesseren hem bijzonder. Hij likt er eens aan en gromt opnieuw.

„O, jakkes!” kreunt Muis hulpeloos. „Bijt hij niet?”

Ze ziet in de lachende gezichten van de vreemde tantes en Piek. Natuurlijk bijt Tommie niet, anders zouden ze nu niet lachend toezien. Maar toch . . .

„Hij doet niets hoor,” zegt tante Erna, de oudste en de langste van de twee dames. „Niet bang zijn; 't is zijn manier van kennis maken.”

„Nou, tante Erna . . .” begint Piek, „als Tommie honger heeft, is hij tot alles in staat! 't Liefst heeft hij gaargestoofd mensenvlees. Proef haar maar eens, Tommie! Ja, die verbrande benen! Fijn spul, jò! Neem een hap! Toe dan!”

„Waf, waf, waf!”

„Piek dan toch!” lachen de tantes. „Je kent je vriendin wel, Dorien! 't Is plagerij, hoor! Bovendien, Tommie weet niet eens, wat honger is. Hij heeft een hondendieet, maar we overtreden 't wel eens! Koest nu, Tom! Goed volk! Wees nu een heer in 't verkeer en laat onze gast met rust!”

Nu laat het hondje zijn prooi in de steek en probeert 't nog eens bij Piek. Maar hij is zeker te moe geworden van 't wilde spel. Hij laat 't bij een keer proberen en kuiert dan als een keurig hondemeneertje naast tante Erna mee naar binnen. Daar vallen de treksters neer in een makke-

lijke stoel; nu ze in de gewenste haven zijn binnengelopen, voelen ze toch, dat de lange tocht hen moe heeft gemaakt.

In de ogen van Muis, die aan een binnenstad en een overvolle huiskamer gewend zijn, is het hier, zo goed als buiten, een paradijsje. Diep weggezakt in haar stoel, laat ze Piek maar ratelen. Van thuis... „O ja, tantes, u moet de groeten hebben”... van 't examen... van de maze-

len... Piek kan wel een uur zo doorbabbelen. Fijn, dan merkt niemand, dat zijzelf zwijgend geniet!

Het huisje was van buiten gezien al zo fijn. 't Ligt tegen een lage heuvelrug aan en het heeft een border, vol met bonte zomerbloemen. Bloemen, waarvan zij, als stadskind, de namen niet eens kent, staan daar naast en door elkaar als een juichende zomerweelde. 't Grauwe strodak hangt ver naar beneden over, wat een gevoel van bescherming geeft tegen regen en wind; de vensters zijn niet groot en laten tussen de witte gordijntjes een schat van

vuurrode geraniums zien. Er is een vijvertje, dat blikkert in 't zonlicht en boven het watervlak gonst het van bijen en kevers en libellen, die afkomen op de bloeiende geurende kruizemunt en tijm. Vlak bij het vijvertje begint het weitje, waarop zij hun tent mogen neerzetten. Stel je voor, dat je 's avonds naar bed gaat in zo'n omgeving! Na het weitje komt het dennenbos. De kruinen ruisen zachtjes en de lucht is beladen met harsgeuren.

Voor Muis, die gewend is aan de huizenrijen van een eeuwenoude binnenstad, is 't bijna ongelooflijk. Ze zou haar ogen eens goed willen

uitwrijven, om te weten, of het alles echt is en geen droombedrog! Zeker was ze toch bezig weg te dromen, want ze schrikt op, wanneer er weer mensenstemmen tot haar doordringen.

„Nog een kopje thee, Dorien?”

„Alstublieft, juffrouw,” klinkt 't een beetje verward.

„Nee, hoor eens, zo gaat 't niet!” roept Piek. „Ze heet Muis, tante, en u is haar tante, evengoed als de mijne. Dat heb ik haar beloofd, anders was ze niet eens meegekomen! Dorien en juffrouw, 't is niet om aan te horen!”

„Muis en Piek dus,” lachen de tantes. „We zullen er even aan moeten wennen, maar de namen zijn kort en krachtig, dat is een feit.”

„Jullie eten straks met ons mee,” zegt tante Jeanie; „na zo'n fietstocht moet je flink eten, anders verlies je krachten in plaats van dat je er nieuwe bij krijgt. Ik heb tenminste op een paar hongerige wolven gerekend.”

„Zie je wel, Muis?” roept Piek. „Ik zei 't al, dat u wel wat goeds voor ons zou hebben. Nou, dat komt alweer uit!”

Na het eten, dat ook al zo'n bijzonder, paradijsachtig smaakje heeft, gaan ze met tante Erna het kampeerterrein verkennen. 't Heeft in geen dagen geregend, het gras is heerlijk droog; het aangrenzende bos werpt op het heetst van de dag wat schaduw op het weitje en het huis van de tantes is van hieruit goed te zien. Mooier plekje is eigenlijk niet te denken. Onder toezicht van tante Erna beginnen Piek en Muis hun eerste worstelingen met de tent. Ze hebben er een handleiding bij en tante Erna toont ook enig verstand van zaken te hebben.

„De opening naar de morgenzon,” commandeert ze.

En later, als het werk bijna voltooid is:

„Zeg, jullie doen wel voorzichtig met vuur, hè? 't Bos is kurkdroog en achter 't bos beginnen de korenakkers van de Enk. 't Zou een ramp zijn . . .”

„En vlakbij ligt het Honk,” vult Piek aan. „We doen voorzichtig, tante, echt waar. We zullen aldoor aan 't koren denken en aan het huis van de tantes. Is u nu gerust?”

„Ja kinders, nu ben ik gerust. Zien we je straks nog binnen, als je klaar bent? Voor de eerste dag mag dat wel, vind ik.”

„Dolgraag, tante!”

„Dan ga ik nu maar, tot over een uurtje dan. Kijk, Tommie komt me al halen, die is zeker ontsnapt. Nee Tom, je gaat met mij mee in huis; de meisjes kunnen je nu niet gebruiken!”

Die eerste avond moeten ze vroeg naar bed van de tantes. Ze doen 't gehoorzaam, maar eenmaal op hun kampbed uitgestrekt, liggen ze nog een hele tijd wakker. Je moet eraan wennen, om geen dak boven je hoofd te hebben en geen beschermende muren om je heen! En hoe dicht liggen ze hier bij de vrije natuur! Ze liggen er feitelijk middenin! Ze horen de dennen ruisen in de avondwind; ze horen wat kleine nachtdieren rondscharrelen op het weilje. Zou 't een egeltje zijn? Een paar veldmuisjes? Een konijntje, misschien?

't Is wassende maan, voorlopig zal 't in de tent niet pikdonker zijn. En hoe vroeg komt de zon niet op! Misschien kunnen ze hem wel eens echt zien opgaan, boven op de heuvelrand! Machtig zou dat zijn!

„Tegen zonsopgang is 't altijd 't koudst van de hele nacht,” vertelt Piek. „Wist je dat, Muizekind? Als we 't doen, kunnen we gerust de dikke jumpers aantrekken.”

„Nou, dat doen we dan,” zegt Muis. Daarna zwijgt ze, want haar fantasie gaat aan het werk met het wondere gebeuren, dat zonsopgang heet.

Hoe laat, of liever: hoe vroeg zou de zon in deze tijd opkomen? Erg vroeg, natuurlijk! In de stad, tussen de huizenmassa's heb je daar zo geen erg in; je slaapt, en als je wakker wordt, staat de zon meestal reeds hoog aan de hemel. Even aan Piek vragen.

„Piek! Piek!”

Er volgt geen antwoord. Na al de wijsheid over kou en winterjumpers, is Piek als een blok in slaap gevallen. Zo maar, ineens!

In haar eentje blijft Muis nog wat fantaseren over de zonsopgang, ze luistert naar de nachteluiden om de tent, en valt dan zelf ook in slaap. Ze hoort niet meer, dat tante Erna op haar avondwandelingsmetje met

Tommie nog even om de tent komt lopen om te zien, of alles wel in orde is met haar gasten. Ze merkt er niets van, dat het hondje vervaarlijk langs de rand van het tentzeil snuift, op zoek naar gaargestoofd mensenvlees!

„Slapen jullie, kinders?” klinkt gedempt de stem van tante Erna. Ze krijgt geen antwoord en glimlachend gaat ze naar huis toe, Tommie als een balletje witte wol achter zich aan.

't Is vroeg opstaan in het boerenland. De schone slaapsters op de wei worden tegelijk wakker door 't ongeduldig, hardnekkig geroep van een paar kalfjes, die tamelijk dicht bij hun tent moeten staan. Zijn ze misschien ook gasten op het bosweitje? Dat zou enig zijn!

„Even kijken,” zegt Piek, in haar slofjes stappend. Ze slaat de tentdeur op zij en stapt naar buiten, maar komt direct terug om haar badjas te krijgen. Al is de zon dan al een poos op, 't is buiten nog vinnig koud. Misschien klagen de kalfjes ook wel zo luid, vanwege de kou! De stakertjes! In de kou. En zonder hun moeder!

O, Muis! Kom ook! Daar staan ze! Och, wat zijn ze nog klein! Kijk, ze hebben een weitje voor hun tweeën alleen. Zouden ze honger hebben? Hebben we nog oud brood om ze te voeren?”

„Wel oud brood, maar dat moeten we straks zelf eten. Brr, ik heb 't koud! Eerst m'n badjas aan doen!”

„Daar komt een meisje aan,” zegt Muis, teruggekeerd. „Ken je haar?”

„Ja, dat is Mineke van boer Heertjes! Ze woont hier vlakbij, op gindse boerderij.”

„Hallo! Mineke!”

„Bin ie dat, Piek?” roept het meisje verrast. „Ik kom zo, eerst de kalfkes voeren!”

Daar stapt Mineke, twee zware emmers torsend, naar het kalverweitje. Teverden ziet ze toe, hoe de onnozele, zwart-en-wit gevlekte kopjes zich begerig naar het voedsel buigen om gulzig te slobberen. Tot afscheid krijgen ze ieder een aai over hun zachte voorhoofdjes en daarna heeft

Mineke wel even de tijd om te babbelen. Kritisch bekijkt ze de tent en de bewoonsters daarvan.

„Moeten jullie je niet aankleden?” vraagt ze.

„Jawel, straks,” zegt Piek. „Dat heeft hier geen haast, hoor! Jij bent de enige, die ons ziet!”

„Dat denk-ie maar,” klinkt 't bedenkelijk. „Er komen hier zat boerenknechts langs!”

„Nou, wat zou dat dan nog! We zijn toch netjes aangekleed? Op 't strand lopen de mensen er wel heel anders bij!”

„O, op 't strand!” klinkt 't geringschattend.

't Strand is een wereld, die Mineke niet kent en waarvoor haar ouders alleen maar minachting hebben.

„Waar eten jullie nou?” vraagt ze. „Bie de dames zeker?”

„Niks d'r van, Mien, we koken zelf.”

„Zal wel!”

„Toch waar, hè Muis?”

„Natuurlijk! Dat hoort bij kamperen!”

„En je slaapt in de tent. Bin je niet bang, dat er lilleke kerels komen, 's nachts?”

„Kerels? Nooit aan gedacht! Haha! Mien! We zijn toch vlak bij het huis van de tantes? En Tommie is 's nachts in de bijkeuken. Hij is erg waaks, al is-ie klein. Hij hoort alles en als hij blaft, zijn de tantes wakker om ons te hulp te schieten.”

„O, Tommie!” zegt Mineke. „Als je onze Nero noe nog aan je tent vastbond! Nero is een kwaje, die rukt ze de kleren van 't lief!”

„Ik zou je danken! Dat deed hij ons misschien ook! Of hij ging er met de hele tent vandoor! En wat moesten wij dan beginnen? We hebben reuzefijn geslapen hè Muis? Je moet eens bij ons op visite komen, Mien, dan kun je een beetje zien, hoe leuk 't is om te kamperen en je eigen baas te zijn.”

„Goed, maar niet voor zondagmiddag. Eerder he'k geen tied; 't is zomer, moet je denken, dan moeten de boeren warken in plaats van te luieren. Ik help vader in 't hooi en moeder heeft ook wark zat voor me. Hoor!

Ze roept alweer om me! Joe-oe! Ik kom! Zie je wel, dat ik deur de week geen kans heb? Adie hoor!”

Op een drafje rent ze weg met haar lege emmers. Twee stevige bruine vlechten dansen op haar rug.

Muis en Piek kijken haar na. Wat een heel ander leven dan zij gewend zijn! Een leven, zonder de spanningen van overgaan en examens, maar toch vol leren en werken! En . . . zonder vakantie! Je kunt 't je haast niet indenken. In ieder geval zonder een grote vakantie, met uitgaan, enzo. Want juist in de zomer kan Mineke helemaal niet gemist worden. Toch ziet het er niet naar uit, dat Mineke zich achteruit gezet voelt. Ze vindt het leven fijn. Ze leeft eigenlijk in een heel andere wereld; en het zit nog, of ze de wereld van Muis en Piek wel zo erg leuk zou vinden! Ook als Mineke al lang verdwenen is, blijven de twee nog napraten over het geval. Hun babbelen gaat steeds langzamer en krijgt steeds groter tussenpozen. De slaap komt weer opzetten na het vroege opstaan. En wat is het hier stil, nu de kalfjes zwijgen! Ze zijn verzadigd gaan liggen en geven geen geluid. Op het Honk, het huis van de tantes, is ook alles nog in diepe rust. Ook Tommie schijnt 't nog uit te houden binnen. En in het bos . . . de kleine vogels tjilpen en sjilpen druk, maar de specht is nog niet met hameren begonnen en de Vlaamse gaai krijst nog niet. De natuur spaart zichzelf, om straks beter de hitte van de dag te kunnen doorstaan. Want warm zal het worden. Warm is 't nu eigenlijk al!

Zo'n durende stilte wordt Piek te erg. Ze kan er eenvoudig niet tegen.

„Slaap je, Muis?” vraagt ze voorzichtig.

„Nee-e . . .”

„Moet je horen: Mineke zegt ook tante tegen de tantes.”

„Enig,” klinkt 't dromerig uit Muisjes mond.

„Wat ben jij leuk,” probeert Piek nog eens.

„Altijd geweest,” zucht Muis, „en laten we nou een poosje stil zijn. Dat praten van jou ook altijd . . .”

„Hopeloos,” zucht Piek en doet er dan, door de nood gedwongen, zelf ook weer het zwijgen toe.

„Straks een duikje in het Bosbad,” troost ze zich. „Daarvan wordt Muis ook wel weer wakker. Weet je wat, ik trek alvast mijn zwempakje aan, dan kan ik nog beter zonnen.”

Behoedzaam staat ze op uit het gras, ziet Muis met vredig gesloten ogen liggen, constateert, dat ze nergens op reageert en besluit, dat 't Muisje in slaap is gevallen. Op een afstandje legt ze zich weer neer nu in haar badpak en voelt zich bruiner en bruiner worden. Van de boerderij komen allerlei werkgeluiden. Gerinkel van emmers, het knarsen en piepen van de oude buitenpomp, gekakel van kippen en af en toe, onverstaaanbaar, het geluid van een menselijke stem. Een keer slaat Nero verwoed aan, maar is kort daarop weer stil. 't Was zeker niets bijzonders. Nee, op de boerderij is geen tijd voor zonnen. 't Zonnen gebeurt daar vanzelf wel, zonder opzet.

HOOFDSTUK II

„Hoelang zijn we hier nu eigenlijk al?” vraagt Muis een paar dagen later.

„Even bedenken,” zegt Piek. „Vier dagen, geloof ik. Ja, vier, en dit wordt de vijfde.”

„Vier pas? Soms lijkt 't, dat we hier al een paar weken zitten!”

„Dat komt, omdat 't hier zo fijn is. En aldoor hetzelfde. We slapen, we eten, we fietsen een eind en dan is 't weer: slapen, eten, fietsen. Dan raak je de tel kwijt, heus waar.”

„Ja,” zegt Muis, „en aldoor dezelfde gezichten en dezelfde geluiden. Zou voor Mineke de tijd ook zo vlug voorbijgaan?”

„Misschien wel. Bij haar is 't feitelijk ook altijd hetzelfde; ook dezelfde gezichten. Veel afwisseling heeft ze niet. Je moet ertegen kunnen.”

„'t Zelfde denkt Mineke misschien van ons.”

„We konden haar eigenlijk wel eens gaan helpen,” bedenkt Piek opeens.

„Wij hoeven toch niet altijd te luieren? Zo druk hebben we ons voor ons examen nou ook weer niet gemaakt. Ik heb best zin om aan te pakken. En jij dan, Muis?”

„Morgen misschien,” is het antwoord. „Ik moet thuis ook altijd aanpakken, ik heb er hier heus geen behoefte aan.”

Piek haalt zwijgend haar schouders op; in haar hart moet ze Muis gelijk geven, en bovendien: het Muisje is lang niet zo sterk en veerkrachtig als zij. Goed, laat ze dan maar moe zijn en . . . luieren.

Of zou Muis . . . O, vreselijk! Die gedachte is, om je het zweet te doen uitbreken.

„Zeg, je bent toch niet bezig mazelen te krijgen?” roept ze haar toe.

„Je bent niet goed wijs” zegt Muis. „Praat toch niet zoveel, wat heb je eraan.”

Dan weet Piek, dat babbelen voor 't moment een onbegonnen zaak is en doet er ook weer het zwijgen toe.

En dan . . . juist als ze allebei op het punt staan onder zeil te gaan, voetstappen, schurend langs de hoge heidestruiken, die het eigengemaakte verbindingsweggetje bijna overwoekeren. En vlak daarop een donkere mannenstem:

„Zo? Liggen jullie nogal lekker? 't Is hier niet slecht bekeken, hè?”

Als door een wesp gestoken, zo snel rijzen de vriendinnen overeind. Wie overvalt hen daar?

O, gelukkig, ze zien in het goedige gezicht van de bejaarde postbode; zo heel erg is de overval toch niet.

„Ja, ja,” gaat hij plagend voort, „ik zeg maar zo, er zijn werkers en er zijn niet-werkers en die niet werken hebben maar een fijn leventje.”

Onmiddellijk trapt Piek erin.

„O, maar wij hebben gewerkt, en hard ook! We zijn geslaagd voor ons examen en nu hebben we vakantie. Dat mag toch zeker wel?”

De postbode grinnikt van plezier. Is hem dat even gelukt, om die lange uit haar tent te lokken?

„Tuut, tuut, ik zeg toch niet, dat jullie tot de niet-werkers behoren? Ik zou 't niet durven zeggen!”

„O,” zegt Piek, „zit dat zo! Heeft u post voor ons?”

„'s Kijken. Van Haaften. Kan dat uitkomen?”

„Ja, dat ben ik. O, fijn, van vader en moeder!”

„En voor de dames van het Honk een hele handvol. Dat gaat iedere dag maar zo aan. Tante Pos wordt rijk aan de dames, aan juffrouw Erna vooral.”

„Zullen wij hun de post straks brengen? We moeten toch naar ze toe en 't spaart u een loopje.”

„Dat heb je goed bekeken. Hier is 't zaakje dan. Pas er goed op, want uiteindelijk ben ik de verantwoordelijke persoon.”

„Daar kunt u op aan, hoor.”

„Nou, dan ga ik maar weer. 't Is merakels warm vanmorgen.”

„Ja, erg,” zegt Piek afwezig, want ze is al bezig haar brief open te ritsen. Muis ontdekt bij de post voor het Honk een tijdschrift, dat ze thuis ook lezen. Ha, fijn! Nu hoeft ze geen stukje van 't vervolgverhaal te missen! 't Begon in de laatste aflevering juist zo spannend te worden. Besluiteloos keert ze het tijdschrift om en om. Zal ze? Ze heeft er opeens razende zin in, want ze ziet de illustratie in het vorige nummer voor zich; de boef, die juist over de brokkelige tuinmuur wil klimmen, en als hem dat gelukt, nou, dan is 't voor de oude dame en haar kleindochter niet zo mooi! Zal ze? Tante Erna merkt 't natuurlijk, als het ding open is geweest; ze zal niet kwaad zijn, maar toch . . . nee, 't hoort niet. Dicht laten en haar ongeduld bedwingen, is het enige wat Muis te doen staat. En dan . . . dan ontdekt ze de briefkaart, die bij ongeluk of expres in het dikke tijdschrift is geschoven. Ze haalt hem eruit; 't is een rare, hoor!

Koeieletters, schots en scheef door elkaar, hoofdletters, waar ze niet behoren en kleine letters, die hoofdletters moesten zijn. Veel geleerd heeft de afzender niet! Heeft tante Erna zulke kennissen? Of heeft ze zo'n type nodig voor de roman, waaraan ze werkt?

„Zeg, Piek! Kijk eens!” Ze houdt de kaart omhoog.

„Gooien,” zegt Piek en daar fladdert het poststuk al in haar richting.

„Allemensen! Moet je horen, Muis. Of heb je hem al gelezen?”

„Ik niet!”

„Nou, luister dan!”

„Edele, mensLiefende Dames!

Wij zijne drie Arme Mannen die op Zoek zijn naar een OnderDak. Wij zijne Zwervers, moet uEdele weten. Vannacht hebben We geslapen in de Schadu van een Grasspriet. 't Was te klein voor drie en Twee van ons zijne VerKouden geworden. MensLievende Dames, kunt U ons Helpen? We hebben een tent gevonden. Heeft U daar een Stukje Grond bij? Toe, Dames, er staat wel Vaker een Tent op uwes Weitje! Wij zijne geen Slechte Kerels, alleen maar Arm en Grondeloos. In de beste Hoop de groeten van die Zich tekenen: De Drie H.'s.”

Meteen volgt Piek's commentaar:

„Nou, als die niet getikt zijn, alle drie! Wat een kerels! Muis, zeg jij ook eens wat!”

„De tantes mogen wel oppassen,” zegt Muis bezorgd. „Wat zouden ze doen, denk je?”

„De tantes? O, die zijn net menslievend genoeg, om zulke lui voort te helpen! 't Zal vast de eerste keer niet zijn. En als ze erin lopen, zeggen ze: nou ja, dat moeten we nemen! Verleden jaar heeft vader ze nog gewaarschuwd, dat ze onverantwoordelijke dingen deden, enzo. En dat ze hem moeten opbellen, als er weer eens iets scheef zit. Maar de tantes zeggen, dat ze niet anders kunnen leven dan zo en dat ze beschermd worden. Je snapt wel, hoe.”

„Dat zou ook best kunnen,” zegt Muis. „Waarom niet! Maar toch... Ik hoop...”

„Wat hoop je?”

„Dat 't met die kerels niet doorgaat.”

Muisjes ogen gaan rondom; ook het bos, met zijn ondoordringbaar onderhout krijgt een beurt. Daarin kan zich heel wat verstoppen! En wat is hun tentje klein, vergeleken bij de omgeving!

Muis rilt. Was die nare kaart maar niet gekomen! 't Was zo veilig en rustig! Meteen schiet haar iets te binnen, dat wel het allernaarste is:

„O, Piek! Als die lui ook hier komen, moeten wij natuurlijk weg!”

Piek antwoordt niet direct. Ze heeft de kaart nog eens met studie gelezen. Er is een lach in haar ogen gekomen.

„Wij weg? Nou, dat zit nog! Zo zijn de tantes nou ook weer niet, dat ze iets goeds voor iets kwaads zouden inruilen!”

„O, maar ik durf toch niet te blijven, als . . .”

Nu lacht Piek's hele gezicht.

„Zal ik je eens wat zeggen, bange Muis? Die hele kaart is onzin! Expres zo raar in elkaar gedraaid! 't Moet een grap verbeelden. Kijk, tante Jeanie zet de ramen open en tante Erna strooit eten voor de mezen. Kom mee, we gaan de post brengen. Heb je alles? O, wacht, even de jurken overhijsen! Heb je alles?”

„Ja,” zegt Muis en dan stuiven ze op het Honk af.

„Morgen, tantes! De post, alstublieft.”

Stuk voor stuk worden de poststukken op tafel gelegd. Het allerlaatst de opwindende briefkaart. Twee paar ogen trachten op tante Erna's gezicht te lezen, wat die kaart nu eigenlijk te betekenen heeft. 't Stond nogal moe, dat gezicht, misschien heeft ze slecht geslapen, maar nu breekt er een zonnetje door de bewolking heen, en opeens proest ze het uit van de lach.

Een stelletje mezen in de vensterbank neemt hals-over-kop de vlucht en Piek en Muis lachen maar alvast mee.

„Hij is niet echt, hè tante?” vraagt Piek.

„Echt wel, in zoverre . . . 't is een grap van de jongens.”

„Jongens? Hè, toe, vertel u eens!”

„Wel, de drie H's zijn jongens, iets ouder dan jullie. Ze maken ieder jaar een trektocht met hun tent. Hier komen ze dan ook altijd een paar

dagen. Ze hebben tevoren al geschreven; ze moeten een scriptie maken voor hun school over oude gebouwen en willen die van hieruit bezoeken. Zo, ze zijn dus in aantocht. Dan moeten we maar afwachten, want ze komen, als 't hun goeddunkt."

„Op 't weitje?" vraagt Muis bedrukt. „Moeten wij er dan af, tante?" „Dat is waar, jullie zijn er ook! Nee, op 't weitje kunnen ze nu niet kamperen. Maar weet je wat? We sturen ze naar de andere kant van de heuvel, waar de es begint. Daar is juist nog een mooi hoekje gras voor ze beschikbaar. Ze zullen 't prachtig vinden, want tegen enig toezicht kunnen ze niet."

„Natuurlijk niet," zegt Piek wijs. „Hoe heten ze eigenlijk?"

„Hans, Huib en Hugo. Huugs moeder was ook een van de schoolvriendinnen; je moeder kent haar nog wel, Piek. Ze zijn ook al tantezeggens geworden; daarom kunnen we ze nu niet goed wegsturen. Tantes dienen toch klaar te staan om hun neven te helpen, is 't niet?" „Ja," zegt Piek aarzelend. „Maar deze nichtjes waren 't eerst hier. Enfin, daarom niet getreurd! We hoeven ze niet eens te zien, als we niet willen."

„Ze zullen vaak weg zijn, denk ik. Er zijn heel wat oude gebouwen in de buurt, al staan ze niet naast de deur."

„Fijn," klinkt 't uit Pieks mond. „We blijven dus; dat is een hele opluchting. Zullen we dan nu maar eerst gaan zwemmen, Muis?"

„Nou, graag," zegt het Muisje.

Na een korte groet verdwijnt het tweetal weer naar hun tent, sluiten die af en stappen op de fietsen. Als ze de gang erin hebben, tovert Piek haar mondharmonika te voorschijn en blaast er vrolijk op los. „Dudeljo klinkt zijn lied! Dudeljo klinkt zijn lied!" En van wie het horen worden de harten werkelijk blij getoverd.

HOOFDSTUK III

Tegen halftwaalf komen ze zeer voldaan weer terug. 't Was niet al te vol in het zwembad, maar toch vol genoeg, om gezellig te zijn. Een paar grote jongens maakten een prachtige salto van de bovenste springplank. Ze werden luide toegejuicht, maar toen Piek tegen de badmeester zei, dat zij dat ook kon, wilde de man haar eerst niet geloven.

„Nou, 't is echt waar. Proberen?” stelde ze toen voor.

Waarop de baas zei, dat ze het dan maar moest proberen, helemaal voor haar eigen verantwoordelijkheid.

Meer had Piek niet nodig, om haar aan te vuren en er viel een complete stilte in het zwembad, toen daar een lang en slank meisje op de bovenste springplank verscheen en het uiteinde onder zich liet veren. Natuurlijk kon ze niet laten, een blik op al de toeschouwers te werpen en juist, toen een klein jochie riep: „Ha! Ze durft niet, die meid!” zette ze af en sprong zo keurig, dat de badmeester haar meteen kwam feliciteren, waarop de jongens-duikers volgden.

Wanneer je vroeg in de morgen zo iets beleeft, is je hele dag goed. Piek's stralend humeur deelt zich aan Muis mee en zeer welgemoed laat het tweetal zich bij de tantes neer, doen hun verhaal en genieten van tante Jeanies koffie.

„Heeft u al iets van de drie H.'s gezien?” informeert Piek.

„Nog niet. We weten niet, waar ze vandaan komen. Ze kunnen zeker nog niet hier zijn. Waar kwam die kaart eigenlijk vandaan? Mijn zuster heeft hem meegenomen naar haar kamer en ik wil haar nu niet storen.”

„Naar haar kamer?” is Doriens vraag.

„Natuurlijk, jò! Boekenschrijven! Je hebt er een wereldberoemde tante bijgekregen, Muis!”

„Nou, nou,” klinkt tante Jeanies kalmerende stem, „laat Erna dàt maar niet horen!”

Muis echter zegt alleen maar: „O,” en 't lijkt, of ze weer in haar slakkenhuisje terug kruipt.

Piek babbelt er vlug overheen.

„'t Was onleesbaar, tante; expres, natuurlijk. Enfin, we zien ze wel, als ze komen. Dan nog maar een pot koffie erbij, hè tantetje?”

„Ja; dat is te zeggen, ik ben 't er eigenlijk niet helemaal mee eens, dat ze hier komen. Drie jongens aan de ene kant van de berg en twee meisjes aan de andere kant!”

„Bijna te veel van 't goeie, hè?”

„O nee, dat niet! Maar, zie je . . .”

„O, tante Jeanie!” valt Piek uit. „U denkt toch niet . . . We zijn nieuwerwets en sportief, allemaal! Hè, gaat u nou geen akelige dingen van ons denken!”

„Dat zegt Erna ook; de tegenwoordige jeugd is anders, dan die uit onze tijd. Dus moet 't maar. In ieder geval zullen ze vaak weg zijn.”

„Wel ja, geen muizenissen, tantetje! Kop op, hoor! Hè, die koffie smaakt! Mogen we nu onze spullen even spoelen en mogen ze dan aan uw lijn hangen?”

„Ja kinders, jullie gaan je gang maar.”

Weg zijn ze al, naar de bijkeuken, waar volgens zeggen van de tantes, een blind paard geen kwaad kan doen. Ze kunnen er vrij water halen, wassen en plassen en maken daarvan dan ook een druk gebruik.

Diezelfde middag duikelt tante Jeanie een oude, maar nog tamelijk sterke hangmat op en stelt hem plechtig ter hand aan haar gasten. Met een rijk sinterklaascadeau had ze hun niet meer plezier kunnen doen. Twee stevige dennestammen, waartussen het touwwerk past, zijn spoedig gevonden en nu wordt 't: om de beurten ervan genieten, ieder een halfuur, maar geen seconde langer.

Het verdere van de dag gaat voorbij zonder verlangen om er weer op uit te gaan. Behalve de hangmat is het ook de toenemende hitte, die hen op het Honk gevangenhoudt. Misschien ook wel de gekoelde flesjes appelsap, die de tantes goedig ter beschikking stellen. Maar zeker, al blijft 't op de achtergrond, houdt ook de nieuwsgierigheid de meisjes dicht bij honk. De nieuwsgierigheid naar de drie H.'s, die zich op zo'n zonderlinge manier hebben aangemeld.

Terwijl al wat kampeert, geniet van dit zomerweer, kijkt menigeen in het boerenland met zorgelijke blikken naar de hardblauwe zomerhemel. Nog is er geen wolkje aan te zien, maar het kan haast niet anders, of op zo'n zware hitte moet onweer volgen. En dan . . . o wee het rijpende graan, dat reeds goudgeel, hier en daar bijna manshoog is opgeschoten. 't Ziet er zo veelbelovend uit; je moet er niet aan denken, dat die pracht in een uur totaal vernield zou kunnen worden! De boeren voelen echter de dreiging nog niet zo nabij; ze laten hun vee rustig buiten, in de weiden, en het grote, zwarte paard van boer Heertjes wordt zelfs nog in de kalverwei gebracht. Dat gebeurt laat in de avond als het slotnummer van een hele dag werken; de kampeerstes hebben hun tent al gesloten voor de nacht, maar ze zijn nog wakker genoeg om het paardegehinnik te horen met Minekes kalmerende stem daarbij.

Nee, voor onweer behoeft deze nacht nog niemand beducht te zijn. De hitte echter wordt zo mogelijk nog zwaarder. Vooral binnen de tent, die toch niet open kan blijven. Muis en Piek slapen die nacht met ieder een flesje appelsap naast hun kampbed, een attentie van tante Jeanie. De volgende morgen staat het er echter nog, want allebei hebben ze geslapen als marmotten.

Piek ontwaakt het eerst, waardoor, weet ze niet. 't Moet nog vroeg zijn; door een kiertje in het tentzeil ziet ze, dat een zware, blanke dauw het witte bedekt. 't Vogelgezang is nog maar net begonnen, 't klinkt wat aarzelend, alsof de zangers zelf niet weten, hoe ze 't hebben met die nevel.

„Muis . . . Muis . . . hoe laat zou 't zijn?”

Ze kijkt hoe laat het is op haar horloge, dat ze voor alle zekerheid

's nachts omhoudt. „Halfvijf. Lekker vroeg nog. Praat niet meer tegen me, ik wil nog wat slapen.”

„Flauwerd,” bromt Piek. Zij had er wel uit gewild om te kijken, hoe zo'n bedauwde wereld er uitziet. In de stad krijg je nooit die kans, en hier liggen ze er middenin. Maar om alleen te gaan, als je een vriendin bij je hebt... nee, dat is ook niet leuk. Dus gooit ze zich op haar andere zij en rolt na korte tijd het dromenland weer binnen.

Dromenland! Ja, dit uitstapje zal Piek heugen!

In haar droom zit ze op de rug van de Zwarte in het kalverweitje en ze kan o zo goed paardrijden. Soms houdt ze zich even aan de manen vast, als ze een hoek omgaan, maar eigenlijk hoeft dat helemaal niet. Ze zit zo stevig op de paarderug, alsof ze eraan vastgeplakt is. En bang? Geen ogenblik! Ze kan rijden en ze is de baas over het paard; waarom zou ze dan bang zijn?

Samen rijden ze het weitje rond, vlak langs het prikkeldraad. Van stappen komt draven, van draven komt galopperen en Piek voelt zich zo safe, dat 't haar nooit hard genoeg gaat. Ze heeft 't ook helemaal niet koud, hoewel ze gewoon in haar pyjama is: de zwarte broek met het knalrode jasje. Het paard briest van de pret en ook Piek heeft behoefte om luid te roepen, of te zingen. Hoewel... nog liever zou ze nu op haar mondharmonika willen spelen; ze kan best rijden met allebei haar handen los. Ze voelt in haar pyjama-zakken... nee... Waar is dat ding nu toch? ... Gisteravond heeft ze er nog op geblazen... Waar is het nu? Hola! Opeens heeft ze 't in haar hand. 't Kwam zo maar aanvliegen. Ze heeft 't niet zien aankomen, 't was er opeens. Fijn hoor! Daar gaat 't liedje al. Natuurlijk de wieweewaal.

Maar bij de derde regel staat opeens het paard stil; o wee, het wil geen stap verder gaan.

„Toe nou, Zwarte,” zegt Piek.

En de Zwarte zegt:

„Nee!” terwijl hij boos met zijn ene voorvoet de plaggen omwoelt.

„Nee,” zegt hij nog eens en de plaggen vliegen omhoog, zodat de berijder er een tegen haar voorhoofd krijgt.

Ze schrikt . . . en is meteen wakker. Niet op, maar naast haar kampbed en haar voorhoofd drukt tegen een stoelpoot aan.

Dat blijft er van het fiere paardrijden over! Piek proest van de lach. Wat een droom! Mooi, om aan de tantes te vertellen! Maar eerst moet ze Muis erop trakteren! In de verte hinnikt de Zwarte; die dauw vindt hij zeker niet erg prettig. Hij roept om de baas, die hem moet komen halen! Piek knikt voldaan; dat hinniken heeft haar de droom bezorgd. 't Is altijd prettig als een mens weet, waar de dingen vandaan komen!

Maar . . . daar dringt nog een ander droomgeluid tot haar door. Het wielewaallied, geblazen op een mondharmonika! Hoe kan dat! Nu moet Muis, die slaapkop, maar eens goed wakker worden en het raadsel helpen oplossen.

Rechtop zit Piek weer op haar matras.

„Muis! Muis!”

Geen antwoord.

„Muis! Muis! Slaperd! Word eens wakker!”

Nog geen reactie. 't Is onbegrijpelijk, maar waar. Of . . . houdt ze zich maar zo? Wat nu gedaan! Ergens mee gooien? Of . . . ergens mee dreigen?

„Muis, 't onweert! Je moet wakker worden! We moeten vluchten, 't is de hoogste tijd!”

„'t Middel helpt onfeilbaar. Muis schiet overeind.

„Onweert? Nou hoor, dan ik niet langer in de tent! Metalen haringen en alles misschien kletsnat! Ik ga naar de tantes, hoor!”

„Wacht nog even schattebout. 't Was alleen maar een middeltje om je wakker te krijgen.”

Verslagen laat Muis zich weer vallen. „Naarling!”

„Helemaal geen naarling! Luister eens, wat hoor je buiten . . . wat hoor je in de verte?”

„De wielewaal!” roept Muis, nu ook klaarwakker. „Hoe kan dat, Piek?”

„O, er zijn meer mondorgels te koop. En ten slotte is de wielewaal een echt trekkerslied. Als ik eens mee ging blazen! Zouden ze 't horen?”

Haar handen tasten om zich heen. „Waar heb ik dat ding nou!”

„Je hebt 't op de tuintafel van de tantes gelegd en toen vergeten,” zegt Muis kalm.

„Zou ik? 't Kan best. Dan zou 't er dus nog moeten liggen. Ga mee, Muis, kijken!”

„Ja! jò!” roept Muis opgewonden en klaarwakker opeens. „We doen de badjas aan. En pantoffels. Die dauw zal griezelig wezen aan je voeten. Ik ril er nu al van! O, Piek!” huivert ze, „wat beginnen we! 't Is hier binnen zo lekker warm. En buiten . . . brrrrrrrr!”

„Toe nou,” moppert Piek, „stel je niet aan, kind!” en daarna zijn ze in een oogwenk buiten.

Wat een veranderde wereld! Ze moeten even stil staan en met de ogen knipperen om eraan te wennen. Hun vrolijke boswei is onherkenbaar, het huis van de tantes staat te treuren, half verscholen in witte sluiers, en de bomen van het bos zien eruit, alsof ze naar een begrafenis moeten.

„Hoe bestaat 't,” fluistert Piek, „had jij gedacht, dat alles zo veranderen kon? Ikke niet!”

„Ik ook niet,” fluistert Muis terug. „Zouden de tantes dit weten?”

„Weten wel, maar ze zijn eraan gewend. 't Zal hier 's winters nog wel eens eenzamer zijn, als er echte mist is. Dit zal wel gauw veranderen, hoor; kom mee, we gaan!”

Met hoge stappen lopen ze door het nog niet gemaaide gras. Naar de tuintafel is een kwestie van enkele seconden. Daar moet Piek dierbaar instrument dan liggen. Wat zal 't zijn? Ja? Of nee?

't Wordt „nee”; de mondharmonika is verdwenen. En tergend dichtbij klinkt het trekkerslied: „Kom mee naar buiten allemaal”!

„'t Is de mijne,” zegt Piek, „ik voel 't! Maar dat nemen we niet, Muis. Kom mee!”

„Waar naar toe?” vraagt Muis, eigenlijk tegen beter weten in.

Piek lijkt nu echt boos.

„Waarheen? Naar die apekoppen natuurlijk! M'n mondorgel terughalen! Wat anders!”

Als echte speurders sluipen ze voort, achter elkaar. Eerst het eenpersoonspaadje, dat de tantes in het kreupelhout hebben laten uithakken,

om boven van het vergezicht te kunnen genieten, dan tussen vochtige eikestruiken door, die hun ruige badjassen proberen te grijpen, en ten slotte stellen ze zich verdekt op, om het tafereeltje daar beneden kritisch te bezien.

Jawel, daar zitten ze! Naast hun tent en onder een drietal berkjes, die daar nog zijn blijven staan. Boven een kampvuurtje hangt de theeketel, een blik beschuit en een potje boter staan ernaast en 't geheel ziet eruit, om jaloers op te worden.

„Verdraaid,” zucht Piek, „en ze hebben niet eens zoveel dauw, als wij.” Het wielewaallied is gestaakt. Achteloois is de mondharmonika op de grond gelegd.

„Zo meteen komt er nog zand in,” moppert Piek.

„Dat kun je er toch weer uitschudden?” meent Muis.

„Dacht je? O nee, dan is-ie voorgoed bedorven!”

„Nou, dan moeten ze je een nieuwe geven!”

„Jawel, dat gaat zo maar!”

Nu begint de grootste van de apekoppen beschuiten te smeren. 't Gaat er dik op en ze schijnen van plan te zijn, de hele rol naar binnen te werken. 't Water zou je ervan om de tanden lopen. En dan is ook nog de zon door de grondmist heengedrongen om alles nog aanlokkender te maken.

„'t Is toch 't toppunt,” fluistert Piek, „hier staan wij, als arme bedelaars en zij zitten te smullen. Ik heb honger. Jij ook?”

„O, ik rammel al zo lang,” verklaart Muis.

„En dan moet je dat zien! Beschuit met dikke roomboter erop! Je zou ze toch!”

Opeens roept ze luid naar omlaag:

„Zeg! Rovers! Zou ik m'n mondharmonika ook terug mogen hebben?” Daarmee heeft ze zich verraden. Drie paar vrolijke ogen staren omhoog; drie handen houden hun themok op.

„Kom maar halen! We hebben ook thee en beschuit met boter!”

„En wij hebben honger!”

„Nou, kom dan? Of zullen we jullie halen?”

„O nee, dat nooit!” En dan tegen Muis:

„Zullen we 't doen? Ga je mee?”

„Kan 't wel?” aarzelt het Muisje. „We... we... en de tantes...”

„En de oom, die in Italië is... Kom nou, Muis, de tantes liggen nog op een oor. En wat is er voor kwaads in! Weet jij 't? We zijn heel behoorlijk aangekleed, de tantes kunnen er nooit iets van zeggen, als ze 't te weten komen. Maar ze hoeven 't niet eens te weten! En nou jij!”

„Vooruit maar,” zegt Muis.

„Nou, we komen!” roept Piek omlaag.

„En wij verwachten de dames.”

Dat komen valt niet mee. De helling is tamelijk steil aan deze kant en begroeid met een wirwar van struiken en bosbessenplanten, waar-

tussen zich weer bramenslingers nestelen, die zich vasthaken in de ruige badjassenstof. Ze moeten de tanden op elkaar persen, om zonder gillen en giechelen beneden te komen. Maar daar worden ze dan ook zeer geprezen om hun mannenmoed.

„Och, we zijn zulke dingen wel gewend,” zegt Piek met vaardigheid.

„We zijn globetrotters aan 't worden, is 't niet, Muis?”

„Zo, één van jullie is dus Muis. Mogen wij ons ook even voorstellen? De drie H.'s, te weten: Huug, Huib en Hans.”

„Wisten we al van de tantes. Jullie zijn zeker ook hele, halve of kwartneven van de tantes?”

„Of helemaal niet, zoals ik,” zegt Muis.

„O, dat mag niet hinderen,” meent Hans. „Ik ben ook helemaal geen familie! We zijn er even welkom om, dat hebben jullie zeker ook onderhouden.”

„En of,” zegt Piek, zich neerlatend op de grond. „Lekker, dat hier zon is; zon helpt ook tegen de honger, wisten jullie dat?”

„Dat is waar ook! Jullie hebt honger! Neem ons niet kwalijk, we zullen je helpen.”

Drie paar handen reppen zich, drie paar ogen zien vrolijk toe, hoe er gesmuld wordt.

„Zeg, zwemmen jullie?” wordt er gevraagd.

„Nou, en òf! Een fijn bosbad, jò! We komen er bijna iedere dag!”

„Vanmiddag met z'n vijven een duikie nemen?”

„Beter morgen. We gaan vanmiddag met tante Erna fietsen. Naar de Eenmansberg, 't hoogste punt van de omtrek. Je moet er de Betuwe en de steenovens kunnen zien.”

„Ja, 't is er mooi; wij waren er verleden jaar, hè lui?”

„Voor een scriptie?”

„Weet je daar ook al van?”

„O, de tantes vertellen ons alles! We weten nog veel meer, hè Muis?”

„Fijn voor jullie! Dus morgen met elkaar zwemmen? Dan rekenen we erop, zie je.”

„Prima,” zegt Piek. „Kom dan morgen maar bij ons langs. Wij kunnen ook thee zetten, weet je.”

„Heel wat beter dan wij, bedoel je?”

„Nou, je krijgt ’t tenminste uit echte kopjes.”

„Zal dat wat zijn? Zullen we jullie nu de helling even opslepen? Wij sluiten namelijk de tent en gaan er vandoor. We hebben heel wat te doen vandaag.”

„Ons opslepen? Toe nou! We hebben verleden jaar de Mount Everest beklommen!”

„O, neem me niet kwalijk.”

„Helemaal niet, hoor,” klinkt ’t grootmoedig. „’t Is niet zo te zien aan ons, hè?”

„’t Is acht uur,” waarschuwt Muis.

„Acht uur al? Dan moeten we opschieten. Om acht uur precies, zet tante Jeanie de ramen open. En . . . en . . .”

„Ze hoeft niet te weten, dat jullie uitgebroken zijn, bedoel je?”

„Ja, zo iets. En daarom . . . wij weg!”

’t Omhoogklauteren valt niet mee, maar toch zijn ze nog vrij gauw boven.

„Alsof we op de vlucht zijn,” hijgt Piek.

Nu over makkelijker terrein op een holletje naar de tent. Nog net bijtijds, want wanneer ze bij de tent nog eens omkijken, zien ze, hoe tante Jeanie de vensters openzet.

„En toch doe ik zo iets stiekums niet weer,” zegt Piek onder ’t aankleden.

’t Geeft een akelig gevoel, niks voor ons, hè Muis?”

„Je hebt gelijk, maar voor een keer was ’t toch wel leuk! Zo detective-achtig!”

„Die slag is voor jou. O, Muis! Hoor eens!”

Achter de berg wordt het wielewaallied gezongen en gespeeld.

„Nou heb ik dat ding nog vergeten,” zucht Piek. „Dat komt door die overhaaste vlucht! Dat heb je ervan!”

„Morgen krijg je wel weer een kans,” lacht Muis. „En zullen we nu nog een paar boterhammen eten?”

„Goed, haal jij maar kokend water uit de keuken. Ik leg het zeiltje wel uit. Fijn, hè? Die zon!”

„O, heerlijk!” klinkt 't dankbaar uit Muisjes mond.

Terwijl ze voor de tweede maal ontbijten, nu met een paar oude broodjes en bijzonder slappe thee, begint Piek somber:

„Ik heb ons geld nageteld, terwijl jij water haalde. 't Was gauw gebeurd. Als we morgen willen zwemmen, moeten we 't vandaag niet doen; dat Bosbad is zo akelig duur.”

„Zouden de jongens morgen niet . . .” begint Muis hoopvol.

„De jongens? Welnee, jò! Dat is geen stijl meer. Ieder voor zichzelf, hoor! Nee Muisje, 't gaat niet door.”

„Jammer! Wat moeten we dan doen? Vanmiddag hebben we pas die fietstocht.”

„Mineke helpen,” zegt Piek vastberaden.” Je zult zien, dat ze 't leuk vinden op de boerderij. Straks gaan we ons aanbieden; gratis krachten, o zo!”

„Maar we kunnen niets! Wat kunnen wij nou?”

„O, spinazie wassen bijvoorbeeld. Misschien eten ze wel spinazie vandaag. Spinazie moet zeven keer gewassen worden, dat weet ik van mijn moeder en die weet 't van haar moeder. Nou, dan is 't wel zo. Lekker jò! En maar pompen! Als je me helpt, was ik jou meteen ook mee.”

„Ik dank je hartelijk! Geef mij maar liever 't Bosbad!”

„Och, waarom! Dit kost in ieder geval geen cent.”

Ze bieden zich aan en worden eerst natuurlijk braaf uitgelachen. Zulke stadse nuffen, wat zouden die kunnen doen! Ze hebben niet meer dan spinnekrachten in armen en benen. Nee, dan zo'n stevige Mina! Die weet van aanpakken!

„Noe, vader, Piek is anders sterker dan ik!” zegt Mineke.

„Zou 't? Wel, dan moesten we 't maar eens proberen. 't Loon is koffie met pannekoeken. Zijn de dames 't daarmee eens?”

„Nou! En of! Zegt u meteen maar, wat we doen moeten! Zal ik spinazie wassen onder de pomp? Dat kan ik best!”

Nu wordt ze pas goed uitgelachen. Spinazie in de hooibouw! Daarvoor heeft 't boerenvolk immers geen tijd!

„Wie eten 't niet uit een blikje, zoals jje,” zegt Minekes moeder. „Nee, de baas bedenkt wel wat anders voor jullie.”

Zonder spinazie wassen wordt het toch een heerlijke morgen voor de vriendinnen.

De boeren vertrouwen deze abnormale hitte niet; nu ook de wind is gaan liggen, komt er iets dreigends in de natuur. Je krijgt 't gevoel, dat er van alles kan gaan gebeuren: onweer of slagregen, of allebei. En dan moet er geborgen zijn, wat er te bergen valt. Aan 't koren kunnen ze nog niet beginnen; dat moeten ze overgeven aan Gods genade. Maar 't door en door droge hooi kan naar binnen worden gehaald. Er wordt koortsachtig gewerkt en de kampeersters genieten. Zo iets hebben ze nog nooit beleefd. En dit is echt! Deze spanning betekent iets! Ze krijgen een rode zakdoek om 't hoofd gebonden en mogen mee naar het hooiland. Mineke, in haar blauwe overall, ook een rode doek om het hoofd gebonden, doet hun de handgrepen voor. Ze heeft geen slechte leerlingen aan het tweetal, al wordt er eerst om hun onhandigheid gelachen. „Wacht maar,” zegt Piek, „jullie zult nog wel anders lachen!”

En werkelijk, een uurtje later begint de boer hen al te prijzen.

„Twee van die handige deerntjes erbij, dat kan ik merken,” zegt hij. En dat is in zijn mond een uitspraak, waarop ze trots kunnen zijn.

„Jammer, dat de drie H's er niet zijn,” zucht Piek. „Die hadden ook mooi kunnen helpen. Maar ja, niks aan te doen, hè?”

Een paar maal rijden ze op de volle hooiwagen naar de schuur, om op de lege terug te komen. Op de tweede rit weet Piek de knecht te overtuigen, dat ze ook eens de teugels moet houden, en als ze dat er voor aller ogen goed heeft afgebracht, kent haar voldoening geen grenzen meer.

Deze werkdag vol zonnegloed maakt hen bruin als kastanjes, waarbij vooral de blonde haren en lichtblauwe ogen van Piek fantastisch afsteken. Als ze zich een ogenblik in het keukenspiegelte beschouwt, steekt ze de tong tegen zichzelf uit.

HOOFDSTUK IV

't Is net, dat tante Erna op de fietstocht gerekend heeft, anders was het tweetal plat blijven liggen, de een in de hangmat, de ander ernaast. Gelukkig gaat de lange tocht naar de Eenmansberg niet door. Ook de tantes zijn min of meer aangestoken door de angstige vermoedens van het boerenland en tante Jeanie verbiedt het eenvoudig om zover van huis te gaan naar totaal onbewoonde streken, waar ze bij noodweer niet eens zouden kunnen schuilen.

De tocht, die ze nu maken, is best te doen. Buiten de dorpen staan nog villaatjes, bungalows en tal van restaurants, met of zonder speeltuin.

Bij een van de gelegenheden met speeltuin, legt tante Erna aan en bij het zien van de schommels, de wippen en de draaimolen verdwijnt het laatste restje moeheid. Met een luide jel vliegt het tweetal op de grootste schommel af en maakt gang. Eerst wanneer tante Erna ontzet roept: „Kinderen!” omdat het haar al te gortig wordt, binden ze wat in.

Na het schommelen smaakt de grote portie ijs prima en als die verslonden is, wordt het ook alweer tijd, om op te stappen. De uren zijn voorbijgevoegen zonder dat ze er erg in hadden.

Tante Jeanie heeft beloofd, dat ze een van haar beroemde warme schotels zal klaar maken; ze doet dat met veel liefde, maar van wachten is ze niet gediend. Tante Erna weet 't en kiest de kortste weg, een smal fietspaadje, dat uitkomt op de straatweg, waarlangs de kampeersters op hun heenreis reeds gekomen zijn.

Kijk, daar is de bekende straatweg al! 't Fietspad is hier vrijwel verlaten, maar in de bospaadjes terzijde staan verscheidene auto's geparkeerd van stadsmensen, die van het bos nog niet kunnen scheiden. Waarheen je

ook kijkt, overal zie je mensen lui zitten of liggen en genieten van de zomerdag. En daar . . . Ja, ook daar staat een auto, maar die is niet veel zaaks!

„Ik herken 't hier,” roept Piek opeens. „Ons plekje, Muis! Herken jij 't ook?”

„Nou en of! We hebben hier gepicknickt, tante, we wisten niet, dat 't een plaats voor woonwagens was. We kwamen op 't spoor door de papieren en vodden, die er lagen. En later werden we zelfs achtervolgd door een man op de fiets.”

„O meisje, wat schrok jij!” plaagt Piek.

„Jij niet, zeker! We waren allebei even bang. Maar gelukkig was het helemaal niet erg, tenminste voor ons niet.”

„Nee, voor ons niet! Maar voor die anderen . . .”

Eerst nu kan tante Erna er een speld tussen krijgen.

„Dus er was hier iets bijzonders?” vraagt ze ongerust.

„Nou! Er was een heel avontuur!”

„Vertel op, kinders!”

Nu komt uit twee monden het hele verhaal los; de achtervolging, het zieke jongetje, de zieke vrouw, de radeloze man . . .

Tante Erna's gezicht staat ernstig, als ze dit alles heeft gehoord. Er is een schaduw voor de zon gekomen en die schaduw valt ook op haar.

Nog ernstiger wordt het echter, als Piek vertelt van het vreemde, zielige meisje dat hen met zo'n verwrongen gezicht aankeek, en door een hand van het venstertje werd weggerukt.

„We zullen de patiënten eens gaan opzoeken in het ziekenhuis,” zegt tante. „Die zullen nog wel niet beter zijn, vrees ik. En dat meisje . . . ja . . . de wagen is natuurlijk al lang verdwenen en spoorloos. Wat daarachter ligt, zal wel een geheim voor ons blijven. Toch houden we haar in gedachten; wie weet, of er niet eens een kans komt, om haar te helpen.”

„Ik hoop 't,” zucht Piek. „Weet u, ik schaamde me wild, dat wij 't zo goed hebben en helemaal vrij zijn. De wagen was een gevangenis voor haar, dat kon je goed merken.”

„t Kan best,” zegt tante Erna zacht. Ze heeft al zoveel leed gezien en zoveel mensen geholpen, die op de een of andere manier in de misère waren gekomen.

„Jullie kunt nooit dankbaar genoeg zijn,” zegt ze.

En daarmee is het tweetal het roerend eens.

Ongemerkt zijn ze een heel stuk opgeschoten. Nog een minuut of tien flink doorfietsen, en het Honk is in 't zicht. Ze komen precies op tijd voor de lekkere warme hap, wat een groot geluk is, ook voor de kookster van het kunstwerk. Ze waren allebei op 't punt van aan te branden, tante Jeanie en haar hap. Nu gaat 't nog net goed, en kan er van harte worden gesmuld.

„De jongens waren vanmiddag hier,” vertelt tante Jeanie, „ze vonden 't jammer, dat ik maar alleen thuis was, want ze hadden jou ook officieel willen begroeten. 't Zijn keurige apekoppen. Daarom heb ik ze voor vanavond op een kopje koffie genodigd; als de meisjes nog krachten over hebben, mogen ze ook komen. Dan kunnen jullie ook kennis maken met de apekoppen.”

„Graag, tante,” klinkt 't wat effen.

„Ze zijn natuurlijk nieuwsgierig naar jullie,” gaat tante Jeanie voort. Ze hadden jullie tent al gezien en de badpakken aan mijn lijn. Nu willen ze graag kennis maken en dat kan vanavond mooi gebeuren.”

„Alles komedie, tante!” roept Piek opeens.

En onmiddellijk daarop, heel wat zachter:

„We hebben wat te biechten, hè Muis?”

„Ja,” knikt het Muisje timide.

„Te biechten? Nu maak je ons nieuwsgierig! Vertel eens op!”

„O, tante Erna, 't is helemaal niet erg hoor! Alleen maar, dat wij vanmorgen om halfacht al thee bij de jongens hebben gedronken. Ze wilden ons niet verraden en daarom hebben ze gedaan alsof. Begrijpt u wel? We waren ontzettend vroeg wakker door de hitte in de tent. Later sliepen we weer in en toen had ik een idiote droom. Tante Erna, u zou daar een griezroman van kunnen schrijven! Ik galoppeerde in een rode pyjama het weitje op en neer op de rug van de Zwarte. 't Ging zo

goed, als had ik nooit iets anders gedaan, dan paardrijden. Ik had natuurlijk reuzeschik en blies de wielewaal, totdat de Zwarte er genoeg van had en „nee” schreeuwde. Enfin, 't kwam hierop neer, dat we gisteravond Mineke nog hoorden met de Zwarte, en dat ik tegen de morgen, door mijn slaap heen, de wielewaal hoorde blazen. Dat deden de drie H's en notabene op mijn mondharmonika! Die had ik gisteravond op uw tafeltje laten liggen, en zij hadden hem daar weggekaapt. Dat kon ik niet nemen, dat begrijpt u wel, hè tantes? Dus wij erop af, om slag te leveren, maar in plaats van een veldslag werd 't thee met beschuiten en een praatje om kennis te maken. 't Zijn leuke jongens en we hebben meteen afgesproken om met ons vijven te gaan zwemmen. Dan zal ik ze eens laten zien, hoe ik duiken kan.”

„Thee met beschuiten, dat moesten ze overal doen, in plaats van veldslagen,” zegt tante Erna. „'t Zou de oplossing zijn van het oorlogsprobleem.”

„En je mondorgel? Heb je dat nu?” vraagt tante Jeanie.

„Nee tante, ze hebben 't nog! We hebben vergeten 't mee te nemen en zij hebben niets gezegd! Nu zijn we een beetje bang, dat ze van nacht bij ons zullen komen spoken, hè Muis?”

„Ja, bijvoorbeeld door de wielewaal te blazen.”

„Nee, dat moet niet; dat moet in geen geval,” zegt tante Erna ernstig.

„Jullie moet rustig kunnen slapen, je hebt een drukke dag gehad. Vanavond praat ik wel even met de jongens. Heb maar geen angst, ze komen niet.”

„Fijn, tante, dan hoeven wij 't niet te doen en als u het zegt, helpt 't allicht beter. U had eigenlijk directrice van een internaat moeten worden, weet u dat wel? En tante Jeanie voor de kokerij en andere moederlijke zorgen. Ze hadden storm gelopen op uw school.”

„Als de Heer 't mij had opgedragen, had ik 't waarschijnlijk graag gedaan. Maar zoals het nu is, is 't ook wel goed, vind je niet?”

„En of! Nu kunnen er tenminste kampeerders en kampeersters komen. Van die apekoppen, hè tante Jeanie?”

De tante lacht maar eens; ze vindt apekoppen een heel geschikte naam

voor de drie H's. Hij is trouwens vriendschappelijk bedoeld, want boosaardigheid, in welke vorm dan ook, is mijlenver van tante Jeanie verwijderd.

Die nacht loopt de wind om van zuidoost naar zuidwest. Eigenlijk moest het nu gaan regenen, aangezien het spreekwoord zegt, dat zuidwest regennest betekent.

De regen schijnt echter wel heel vast te zitten. Gelukkig voor de boeren, die hun laatste voeren hooi nog kunnen binnenhalen. Degenen, die de buit al binnen hebben, hunkeren nu naar regen. De tuinen kunnen best wat water gebruiken en de kale hooilanden liggen zielig bruin te branden in de zonnegloed.

Eerst de volgende morgen zegt Mineke, wanneer ze haar kalfjes gaat voeren:

„Er kump regen. Lekker!”

„Regen, Mien? Je meent 't niet! Zeg, dat je het niet meent!”

„Wis en zeker meen ik 't! Achter de barg kun je 't al zien. Doar zit de verandering aan de lucht.”

„Laten we er vanmorgen dan nog op uit gaan,” stelt Muis voor. „Nu kan 't nog.”

„Veur vannacht kump er niks van de regen,” stelt Mineke gerust.

„Nee? Nou, Mien, jij kunt 't weten; dan gaan we maar. Zeg jij 't tegen de tantes, als je ze ziet?”

„Ik moet ze strakjes melk brengen, dan zeg ik 't meteen.”

„Fijn, bedankt.”

De fietsen worden te voorschijn gehaald en opgeladen. En, alsof het spul spreekt, daar verschijnt tante Jeanie aan haar open raam.

„Wagen jullie 't er nog op? Er zit verandering in de lucht, hoor! Neem de regenjassen mee. En waag je niet te ver weg.”

„We zullen eraan denken, tantetje! Daag!”

„Daag! Goede reis! En goeie thuiskomst!”

Weg zijn ze, nog even nagekeken door de tante, die eigenlijk geen tante is.

Tegen ieders verwachting in, blijft de regen nog uit. Alleen steekt er tegen de avond een onweersachtige wind op, die het losse zand doet opwaaien en denneappels en dorre takken losrukt van de bomen. De mensen, die nog laat op 't veld werken, haasten zich om thuis te komen. Ze hebben gewerkt, wat ze konden. Meer kan niemand doen. Voordat het erger wordt, komen Piek en Muis hijgend het terrein van het Honk op gefietst. Ze hadden op het laatste stuk weg de vreemde dwarrelwind tegen en het kostte hun vaak moeite om het stuur recht te houden.

Daarbij overlegden ze, dat ze thuis alles maar om en in de tent hadden laten slingeren, en dat het een ware ramp zou betekenen, wanneer er op hun schrale bezittingen een buitje zou vallen. Daarom pezen ze maar, zo hard ze kunnen. Gelukkig halen ze 't nog. Zelfs is er nog wat vale zonneschijn, terwijl zij hun spulletjes bijeen zoeken en in veiligheid brengen. Als nu de tent maar ondoordringbaar is, zoals ze hebben vertrouwd! Dit wordt de proef op de som. Ze kunnen nog buiten koken en eten, maar dan duurt 't geen halfuur meer, of het eerste regenbuitje drijft hen naar binnen, de tent in. Daar zitten ze nu, opgesloten in een veel te kleine ruimte, waarin bovendien nog al de hitte van de dag hangt. Ze zijn blij, wanneer tante Erna, in plastic gehuld, een kijkje komt nemen.

„Kom liever bij ons binnen,” zegt ze, „ik heb nog wat te werken en tante Jeanie rust even, maar in 't zijkamertje zijn boeken en tijdschriften. En de radio is daar ook; kom maar gauw.”

Vlug stapt ze terug naar 't veilige huis en in twee woorden hebben Muis en Piek de zaak beslist.

„Doen?”

„Ja.”

Ze sluiten de tent en hollen naar het Honk; de natte jassen gooien ze in de bijkeuken af en nestelen zich dan gezellig in 't zijkamertje. Een tijdlang is daar geen ander geluid dan 't ritselen van boeken en tijdschriften. Dan echter gaan Piek's ogen verlangend naar 't radiotoestel, dat vlak bij haar op een laag tafeltje staat. Al deze dagen heeft ze niet geluisterd, terwijl ze er thuis bijna niet vanaf kan blijven. Vaak tot

ergernis van vader en moeder. Maar ja, je moet toch weten, wat er op de wereld gebeurt? De tantes schijnen er ook niet bepaald verslaafd aan te zijn!

„Zou ik?,” vraagt ze aan Muis, de hand al aan de knop.

„Zachtjes, dan kan 't wel.”

Daar komt radio Hilversum de kamer al binnen, gedempt, maar toch duidelijk te verstaan. Een tere vioolstem is 't, de Träumerei van Schumann.

„O fijn,” zucht Piek, terwijl ze zich beter tot luisteren zet.

Na de Träumerei volgen een paar bekende, romantische liedjes. En dan... dan onderbreekt een heel nuchtere stem de lieflijke muziek. Een politiebericht.

„De commissaris van politie te Nijmegen verzoekt bekend te worden gemaakt met de verblijfplaats van Dirkje van Essen, oud zeventien jaar, gekleed in blauwe linnen jurk met rode lakceintuur, bruine kousen en dito schoenen. Ze draagt vermoedelijk een korte, grijze mantel en is blootshoofds. Ze heeft in opgewonden toestand de woning van haar

pleegouders verlaten en is sindsdien spoorloos. Hoewel het niet onmogelijk is, dat zij kans heeft gezien over de grens te komen, wordt een ongeluk toch niet uitgesloten geacht. Herhaling...

Piek zet de radio af. Bah, wat een nare geschiedenis! Dat is nu al de derde, die ze in hun kampeertijd meemaken!

„Alweer een verloren wielewaal,” zegt Muis met een twijfelachtig lachje.

Piek zet de berichten weer aan. Nu wordt het in 't Duits gezegd; natuurlijk, ze kan de grens zijn overgevlucht.

„Afzetten maar weer?”

„Och ja, wat heb je eraan!”

Dan maar weer plaatjes kijken en luisteren naar de regenstromen, die dit kleine plekje aarde geselen. Ha! daar komt tante Jeanie om een hoekje kijken.

„Zo? Zitten jullie gezellig te lezen? En wat zei de radio?”

„Heeft u het dan gehoord, tante? En we deden nog wel zo zachtjes! 't Was eerst muziek en toen een politiebericht. Een meisje uit Nijmegen is weggelopen en spoorloos. Zowat net zo oud als wij. Zelig, hè?”

„Akelig is 't! En 't gebeurt nogal eens. Als ze nu ook maar hierheen kwam op haar vlucht. Misschien zouden we haar kunnen helpen. De stakker.”

„Dat is een naald in een hooiberg, tantetje!”

„Ik vrees 't ook, kinders. We zullen voor haar bidden, zoals we voor alle zwervers doen. Wie weet...”

„Doet u dat ècht?,” vraagt Muis verbaasd.

„Ja Muisje, héél ècht. We moeten doen, wat we kunnen en 't gebed is een grote kracht. Maar nu gaan we thee drinken, komen jullie ook in de kamer?”

„Dolgraag, tante Jeanie.”

„Voor wat, hoort wat!” zegt tante Jeanie, terwijl ze voor de tweede maal de theekoppen vult en grote, zoete krakelingen presenteert. Ze zegt 't met een ondeugend lachje, want 't is niets voor haar, om er zo'n zake-lijke redenering op na te houden.

„Hoezo, tante?“ vraagt Piek.

„Ik moet nog wat melk zien te krijgen bij boer Heertjes. Jullie blijft natuurlijk brood eten en dan kom ik niet helemaal toe, zie je. En 't is buiten zo nat voor de oude vrouw!“

„Oude vrouw? Bent ù die oude vrouw? Nee toch! Maar zullen wij gaan? Onze kaplaarzen staan in de bijkeuken. Geef u maar gauw een kan, we hebben reuzezin om er even uit te wezen.“

„Ik ben helemaal stijf van 't stilzitten,“ verklaart Muis. „Hè ja, ik heb ook zin om buiten te lopen.“

„Vooruit dan maar, kinders!“

Op de boerderij worden ze met luid gelach ontvangen.

Mineke en haar moeder zijn met kapotte sokken bezig, en de boer leest de oude kranten, waarvoor hij in de drukke hooitijd geen aandacht had.

„Daar heb je ze eindelijk! Wie hebben al 'ezeid: wanneer kommen de deerntjes noe ereis bie ons. Toen 't mooi weer was . . . gien denken an! En noe de wereld wegdriefft in 't waoter, noe eindelijk hebben ze tied veur ons! Zet de kan erbie neer en neemt een stoel.“

„Bin ie noe 's nachts niet bang, alleen in dat tentje?“ plaagt boer Heertjes.

Piek hapt natuurlijk onmiddellijk.

„Bang! Waarvoor? Voor eekhoortjes misschien?“

Nu wordt de stem van vader Heertjes donker en geheimzinnig.

„Nee . . . veur 't spooksel, dat in 't huus van Janszenius umme geet.“

„Zal wel!“

„Ze zeggen, dat 't waor is,“ houdt de boer vol, met een twinkeling van spot in de ogen.

„Och, Evert, maok de deerntjes toch niet bange veur niks! Je meent er ommers niks van!“

„Bang? Wie maokt hier bang? Ik zeg alleen maor, dat ze 't zeggen. Mien grootvaoder zee 't en mien vaoder ook. En d'r bint nog zat mensen, die 't zelfde zeggen!“

„Wat was 't?“ vraagt Piek gretig. „Is 't erg griezelig?“

„Och, al naor dat ie 't neemt! Wou ie 't graag heuren?“

„Hij kletst maar wat omdat-ie niks beters te doen hef!” lacht de boerin.
„Geleuft em niet, deerntjes!”

„Maar we willen 't toch wel graag horen, hè Muis?”

Muis knikt, een en al spanning.

„Nou dan. Op de plaots, waar 't landhuus van meneer Janszenius staot, stond vroeger een bar armoeiige hut. Daar woonde een ventje in, een boerenkereltje dat heel iezig gierig was. Hij gunde zichzelf niks en z'n hond ook niet en een vreemde gunde hij helemaal niks. Wat-ie had en verdiende ging in een aarden pot in de grond. En bij volle maon telde-ie z'n schat. Als ie dan heel dichtbij sloop, hoorde-ie de guldens rinkelen. Maar eindelijk, toen dat ventje zowat honderd jaor old was, kwam er een heel vreemde vent aan z'n deur. Een lange, magere bonestaak. Een wilde zigeuner. Niemand had hem ooit eerder ontmoet en niemand heeft hem weer terug'ezien. Hij vroeg om een stuk brood, maor kreeg 't niet. Toen vroeg-ie om een slok pompwater. Dat kreeg-ie ook niet. Toen werd die zigeuner kwaad op dat gierige kereltje. Hij ging voor hem staan en hief zijn hand omhoog. Groter en groter werd hij en kwajer en kwajer. Toen vloekte hij die gierigaard met een vreselijke vloek, rekte zich nog verder uit en was op slag verdwenen. De volgende morgen vonden ze 't ventje en z'n hond allebei dood in de hut. Maor vanwege die vloek moet-ie blijven spoken, nou, en dat doet-ie dan ook. Dat spreekt.”

„O Evert, pas toch op mit oe heidense praot,” waarschuwt de vrouw in alle ernst. „Een christenmens mag zo niet praoten, dat weet ie toch wel? Denk liever na over Gods woord, dan over zulke dingen!”

„Dat weet ik ommers net zo goed als jij, vrouw. Wat ik wil weten, dat is, hoe de geleerde dames erover denken.”

„Dat 't onzin is,” zegt Piek. „Grote onzin! En ons krijgt u er lekker niet bang mee.”

„En wat gelooft ons Muisje ervan?” vraagt de boer.

„Geen zier,” klinkt 't dapper. „Er kan natuurlijk wel zo'n gierigaard gewoond hebben, gierigaards wonen overal, maar spoken bestaan niet.”

„Hij gelooft 't zelf ook niet, Muis,” roept Piek; „kijk em lachen in zich-

zelf! Hij houdt ons voor de mal. Kom, we gaan! Tante Jeanie zit om de melk verlegen."

„Doe de kan even vol, Mina," zegt de boerin.

En tegen de meisjes, weer met een knipoogje:

„Een mens moet wát te doen hebben op een dag als vandaag!"

„Kom maar es gauw terug," nodigt Mineke en haar moeder vraagt hetzelfde.

Dat zullen Piek en Muis zeker doen! Ze hebben, rond kijkend, allerlei reuze-interessante dingen ontdekt, die ze dolgraag eens van nabij willen bekijken. Grote, bruin-aarden pullen, die wel opgegraven lijken. Een zwart karton met oude munten, opgehangen, alsof 't een schilderijtje was. En dan nog, naast de kast, een schilderij van 't koninklijk huis, ook oud! Koning Willem III staat erop en koningin Emma met haar lieve glimlach. En prinses Wilhelmina als klein meisje van een jaar of acht, in een stijf gestreken witte jurk met een brede blauwe strik van achteren! Ja, dat alles moeten ze zeker eens bekijken en proberen de boer erover aan 't praten te krijgen.

Nu echter eerst naar de tantes. Voorzichtig lopen is de boodschap, want Mineke heeft de kan tot de rand toe gevuld.

„Mineke is ook dol op de tantes," zegt Piek opeens.

„Nou, wat een wonder!" zegt Muis.

En dan lopen ze zwijgend verder, met enkel gelukkige gedachten in hun hart.

Die nacht slapen de kampeersters in de kleine logeerkamer van het Honk. „De tent" heeft tante Jeanie met afschuw geroepen. „Geen sprake van! Veel te nat! Je slaapt hier. Basta!"

Als een van de tantes zo manhaftig wordt, kan niemand ertegen op. Dus tonen ook de vriendinnen zich heel gehoorzaam en strekken zich met welbehagen uit op de zachte kapokmatrassen en tussen de geurende lakens van 't Honk.

Terwijl zij overheerlijk slapen, trekken de laatste, donkere wolken weg, om plaats te maken voor een heldere dageraad. Ze merken er niets van, want ze worden eerst wakker, wanneer de morgenzon hun regelrecht in

't gezicht schijnt. Maar dan zijn ze ook wakker en met twee stappen aan 't open raam, waar ze de heerlijke verandering van het weer gadeslaan. Een verre torenklok slaat zes. De tantes slapen nog; achter- en voordeur zijn op 't nachtslot. Dus moet er een andere weg gevonden worden, om buiten te komen. Aankleden en uit 't raam springen is 't werk van een ogenblik. Zacht sluipend langs 't huis zoeken ze hun weg naar de tent. Dat is me een nattigheid, die ze daar vinden! Een geluk, dat de zon weer schijnt! Die zal wel zorgen, dat alles weer bruikbaar wordt. De grote natte stukken komen over tante Jeanie's drooglijn, het tentzeil wordt zo ver mogelijk opgeslagen, teneinde de zon te laten binnenkomen en voor de tent ontstaat een etalage van min of meer vochtige voorwerpen, die alle aan een zonnebad toe zijn.

„Fijn, zo in de zon,” constateert Piek tevreden. „Je zou er zelf haast bij gaan liggen.”

„Als nou 't spookventje maar niet komt,” lacht Muis.

„Hoezo?”

„Nou, er zou genoeg voor hem te gappen zijn. 't Wordt hem als 't ware aangeboden.”

„Och, ben je mal! 't Spookventje wil alleen maar geld!”

„Da's waar ook, dat treffen we dan, want stel je voor . . .”

„Niks „stel je voor”!” „Er komt niemand hier. Tenminste niet met verkeerde bedoelingen. De tantes laten ook altijd bendes buiten liggen. En nooit is er wat weg. Ga je mee naar 't Honk? We zouden immers binnen ontbijten?”

„O ja, dolletjes!” zegt Muis.

Het ontbijt duurt heel wat langer, dan ze in de tent gewoon zijn geraakt; hun aanbod om af te wassen wordt niet aanvaard vanwege het mooie weer, waarvan de gasten nog maar eens terdege moeten genieten, en dus gaan die gastjes er met een gerust hart op de fiets vandoor. Terwijl zij weg zijn, kan de tentbeweging drogen en zichzelf gaan op inspectie uit, of de wolkbreuk van gisteren hier en daar nog schade heeft gebracht.

„En hoe doen de dames het met middageten?” vraagt tante Jeanie.

„Vindt u goed, dat we in een lunchroom ergens wat gaan gebruiken?”

vraagt Piek. „Dat hebben we nog nooit samen gedaan en 't lijkt zo leuk.” „In orde hoor,” lacht tante, „we zien je dan wel weer verschijnen in de loop van de middag.”

„Moet u horen, tante Jeanie. Wij hebben de hele inhoud van onze tent in de zon uitgelegd; de boel is zo nat geworden, u hebt er geen idee van! Maar nu is Muis benauwd, dat ervan gestolen kan worden. Ik zeg, dat alles veilig is. Zegt u dat nu ook nog eens? Dan gelooft ze 't misschien.” „Volkomen veilig,” verzekert tante Jeanie op plechtige toon. „En ten overvloede zal ik er in de loop van de morgen nog eens naar gaan kijken.” „Fijn, hoor! Muis, hoor je nou, dat 't hier kan?” „Oké,” zegt Muis tevreden.

Nu binden de meisjes met een onbezorgd hart de regenjassen weer op de fiets en rijden wuivend weg. Bij de boerderij herhaalt zich dat zwaaien nog eens, nu tegen Mineke en haar moeder.

„Gao je d'r noe al vandeur?” roept een plagende stem uit de schuur.

„Bang veur 't spook van Janszenius?”

„Haha!” spotlacht Piek in 't voorbijgaan, waarop ook in de schuur gelachen wordt. Nog even worden ze achtervolgd door de zwarte Nero, die ook wel graag de vrijheid zou in stormen. Een luide stem roept hem echter terug, en dan eerst krijgen de fietsers de kans om rustig hun tocht voort te zetten. Diep halen ze de zuivere lucht in hun longen; 't schijnt wel, dat alles zuiverder en schoner is, dan gisteren en eergisteren. De hele wereld is schoongewassen door de plensbuien en hoog daarboven welft de mooiste, blauwste zomerhemel, die men zich denken kan.

Wie had durven denken, dat op het noodweer zulk een gezegende dag zou volgen!

't Wordt een heerlijke fietsdag, met een buitengewoon gelukt slippertje in een grote lunchroom, maar als ze moe en voldaan weer op het Honk aanlanden, is hun eerste pleisterplaats de keuken. Kwaad kan zo'n bezoekje nooit!

HOOFDSTUK V

Ze vinden er tante Jeanie druk in de weer, gehuld in een grote huishoudschort, en in de keuken hangt een fijne, zoete geur van pas gekookte vruchten. Als op commando beginnen Piek en Muis tegelijk met hun neus te snuiven.

„Verkouden geworden?” plaagt tante Jeanie, „hoe kom je daar nu bij?”

„Nee tante, we snuiven, omdat we mensenvlees ruiken! Wat maakt u voor lekkers?”

„Compote, voor morgen.”

„Al klaar?”

„Wel klaar. Maar nog kokend heet. Niet om van te genieten. Kijk, de damp vliegt er nog af. De schaal moet eerst de kelder in.”

De kookster lacht om de teleurstelling op de twee roodverbrande gezichten. Ze hadden gedacht met hun neus in de boter te vallen. En nu is 't mis! Stakkers!

„Zou je na de deftige lunchroom nog wel iets uit een gewone keuken hebben gelust?” informeert tante belangstellend.

„Hè, wat bent u nou leuk!”

„Ik heb namelijk een beetje compote in een klein schaalje apart gezet in de bijkeuken; die zal wel eetbaar zijn.”

„Ha! Mogen we?”

„Je mag,” klinkt 't genadig.

En dan: „Er zijn ook brieven voor jullie. Van jullie moeders, geloof ik.”

„Heus? Waar zijn ze?”

„Op 't tafeltje in de hall.”

De velletjes kleinschrift komen naast de compotebordjes te liggen. Nu gaat 't om de beurt: een paar hapjes en een paar regels. Een dubbele maaltijd dus.

„Met de tweeling gaat 't gelukkig goed,” kondigt Muis aan. „Moeder rust al wat uit. O, en Juul denkt al over vakantie houden. 't Gaat dus erg goed thuis.”

„Bij ons heeft Jannie opeens trouwplannen,” vertelt Piek. „Ze kunnen een huis krijgen, nou eindelijk! En zij blij! Maar moeder zal haar hulp missen, en dat is heel erg in dat grote huis van ons, met al de lessen van vader! En u moet allebei de groeten hebben,” vervolgt ze aan het eind van de brief gekomen. „Ik moet u zeggen, dat moeder u erg dankbaar is.”

„Mijn moeder schrijft 't zelfde,” vult Muis aan.

„Wel, wel, daar groei ik van!” lacht tante Jeanie. „En nu m'n keuken uit! Ik heb nog meer te doen vanmiddag!”

„Ja, wij naar de tent! Daag! Bedankt voor de lekkernij! Wij gaan de tent inspecteren. Ga je mee, Muis?”

Ze vinden hun doorweekte hebben en houden aardig opgedroogd. Sommige dingen zijn kurkdroog; de hangmat kraakt er zelfs van.

„Even weer lenig maken,” zegt Piek, terwijl ze zich erin uitstrekt.

„Je kon beter eerst de boel nakijken,” zegt het zorgzame Muisje verwijtend.

„O, dat kun je alleen veel beter,” lacht Piek zorgeloos. „Alles compleet, Muis? Of is 't spookventje er toch geweest?”

„Ja... ik geloof 't wel... dat is te zeggen... ik hoop 't!”

„Dat 't geweest is?”

„Doe niet zo flauw! Ik bedoel natuurlijk, dat we alles nog hebben!”

„Och natuurlijk, meid! De tantes zeggen toch zelf, dat 't hier absoluut veilig is? Wacht, ik kom je helpen.”

Nu beginnen ze samen de inventaris in te ruimen. De slaapzakken, het eetgerei, alles komt op zijn plaats. 't Lijkt op een grote schoonmaak, zo opgefrist ziet alles eruit.

„Is er soms een pannetje van ons bij de tantes in de keuken?” vraagt

Muis. „Ik mis er een, dat kleintje, je weet wel.”

„Kan best,” meent Piek.

„En een mes; ik mis ook een mes, nog wel ons kartelmes!”

„Even gaan vragen?”

„Ja, goed!”

Terwijl Piek weg is, onderzoekt Muis nauwlettender de spullen. Vreemd, dat ze van een zekere argwaan maar niet kan los komen. 't Zweet breekt haar uit, want behalve het mes en het pannetje mist ze ook een droogdoek en een zakje met rijst. Hoe ter wereld is dat mogelijk!

„Bij tante Jeanie is 't niet!” roept Piek uit de verte. „Je hebt verkeerd gekeken, Muizesnoet!”

„Nou, kijk dan zelf,” klinkt 't bits. „Er mist nog veel meer; ik heb je immers wel gezegd, dat 't onverantwoordelijk is om de dingen zo te laten slingeren!”

De tranen staan Muis nader dan het lachen, maar de lichtzinnige Piek maakt een luchtsprong.

„Hoera! Een avontuur! 't Spookkereltje is geweest; 's nachts wou hij ons niet verschrikken, daarom kwam hij overdag, toen wij weg waren! Toch aardig van hem!”

„Doe niet zo gek,” bitst Muis, jij trekt je nooit ergens wat van aan. Jij bent thuis veel te veel verwend, dan krijg je dat. Maar ondertussen missen wij onze spullen.”

„Ik denk, dat er hier honden zijn geweest; Nero misschien. Die sleepte een paar jaar geleden ook alles weg. Mijn bal beet hij kapot en hij at op, wat-ie krijgen kon. Misschien heeft hij weer zo'n bui. Dat kan best.”

„Daar had je dan wel eens eerder aan mogen denken,” spot Muis schamper. „Ik ben hier vreemd, ik kon 't niet weten. En overigens... goeie emaille pannetjes bijt hij zeker ook kapot! Of vreet ze op! O, nee, hij gaat er natuurlijk eerst zijn rijst in koken ergens in 't bos en verstopt daar de pan! Zo zal 't wel zijn, Piek!”

„Doe niet zo gek,” zegt Piek nu op haar beurt. „Je bent gewoon getikt! Jij wilt altijd denken, dat alles verkeerd gaat. 't Ging juist zo fijn, maar als jij nou weer dwars wordt...”

Muis zwijgt hierop, want ze zoekt geen ruzie. Alleen zijn haar ogen wat groter en is haar gezichtje wat spitser geworden. Maar dat kan natuurlijk ook wel komen door de fietstocht, waarbij ze het laatste stuk de wind pal tegen hadden.

't Muisje kan nu eenmaal niet zoveel verdragen als de sterke en onvermoeibare vriendin.

De tantes krijgen die avond bezoek en daarom gaan de kampeersters maar even door het raam goedenacht wensen. Bij klaarlichte dag kruipen ze al in hun slaapzak en voelen 't als een weldaad, dat ze zich zo heerlijk kunnen uitstrekken. Natuurlijk is het weer Piek, die het eerst slaapt. Met Muisje gaat dat ditmaal niet zo vlug. Met wijd open ogen

staart ze in de toenemende schemer van de tent. Ze hoort de bezoekers van het Honk weggaan. Daarna wordt het nachtelijk stil.

„Maar nou moet ik beslist gaan slapen,” zegt ze tegen zichzelf. „Niet meer piekeren. Ik tel tot duizend en weer terug, net zolang, tot ik in slaap val.”

't Gaat werktuigelijk; ze heeft dat kunstje al zo vaak toegepast. Driehonderd negenennegentig... vierhonderd... vierhonderd één...

Daar komen, o schrik, langzame, zachte voetstappen naar de tent toe! Hoor, ze ritselen door het gras, je hoort ze, hoe voorzichtig ze ook doen. Nader komen ze... nader... nader...

Daar... vlak bij de tent zijn ze...

't Zweet breekt Muis uit alle poriën. Nu zul je 't hebben! De oplossing van de puzzel! Alleen, 't zal een buitengewoon angstaanjagende oplossing zijn!

Ze richt zich half op, gereed om fluisterend Piek te wekken. Ademloos wacht ze nog even, bevreesd om enig geluid te maken. Ze spant haar oren in tot het uiterste... nu... nu is het vlakbij! Je voelt om zo te zeggen de aanwezigheid van een mens door het tentlinnen heen.

„Piek! O... Piek!” fluistert ze schor...

Piek hoort natuurlijk niets, die slaapt als een blok door alles heen! Wat nu... wat nu... wat nu... Moet het weerloze Muisje nu helemaal alleen het verschrikkelijke afwachten? En wat... wat gaat er gebeuren! En dan...

„Slapen jullie al?” vraagt een bekende, vriendelijke stem.

O, herademing! Het is de stem van tante Erna!

„Nee tante,” bibbert Muis. „Tenminste, ik slaap nog niet. Piek wel. Is er iets?”

„Nee, kindje, dat niet. Ik heb een paar plakken cake voor jullie meegebracht. We waren bang, dat jullie nog honger hadden en vanavond is er bij ons niets meer van eten gekomen.”

„We hebben genoeg gehad, hoor,” zegt Muis. „Maar die cake is wel erg lekker. Ik steek mijn hand onder de tent door, tante. Ja, ik heb ze, welbedankt!”

„En nu gaan slapen, hoor,” klinkt 't buiten. „'t Weer houdt zich goed, je kunt helemaal gerust zijn. Tot morgen, hoor!”

„Ja tante, daag! Welterusten!”

Als tante Erna weer net zo voorzichtig is weggeslopen, als ze gekomen is, ligt Muis eerst een poosje in zichzelf te lachen. Die bespottelijke angst van haar! En 't was tante Erna, die goeierd! Dan eet ze met kleine hapjes haar plak cake op en daarna voelt ze opeens een hevige slaap. Ze legt zich gemakkelijk neer en slaapt binnen vijf minuten even rustig als Piek. Die is van het nachtelijk bezoek natuurlijk niet wakker geworden!

Buiten schrijdt de nacht over het aardrijk. In plaats van met gouden sterren, heeft ze haar kleed met donzen mistranden gesierd, die wel erg mooi zijn, maar ook een grote kilte veroorzaken. De slaapsters in de tent merken er niets van, alleen trekken ze instinctief hun dek wat hoger om zich heen zodat alleen twee bosjes haar er nog bovenuit steken. Maar wakker worden doen ze niet.

't Duurt uren, eer Piek uit haar vaste slaap ontwaakt. Vreemd, 't was weer een droom, die haar wakker maakte! Dat komt zeker van het buiten slapen. Hoe was 't ook alweer? Straks moet ze hem toch aan Muis kunnen vertellen! Nu weet ze ook, dat een angstgevoel haar deed ontwaken. Gelukkig, dat 't maar een droom was. Dromen zijn bedrog. Ja, dat wordt altijd gezegd. Maar toch... dat beklemmende angstgevoel was geen bedrog! Vast niet! Een restje ervan is er zelfs van overgebleven. Piek kan er niet helemaal los van komen.

Hoe laat zou 't zijn? Zeker nog vroeg. De kalfjes zwijgen tenminste nog en van de boerderij komt niet het minste geluid.

„Lekker weer maffen,” denkt Piek. Ze sluit haar ogen. Fijn, dat 't nog zo vroeg is! Nu zal het slapen wel weer lukken.

Maar wat is dat? Komt de droom terug, nog eer ze in slaap valt?

Voetstappen sluipen... Voetstappen ritselen...

Maar dit zijn geen droomvoeten... het zijn echte, levende mensenvoeten, die zich sluipend om de tent bewegen!

Heel stil ligt Piek, met starre ogen en een bonzend hart. Muis wakker

maken? Beter van niet. Muis zou gaan schreien, gillen misschien. En dat moet niet. Je heel stilhouden, doen, alsof je er niet bent!

Strak houdt ze de tentopening in het oog. „Als er zo meteen een hand door komt,” denkt ze wild, „dan begin ik te gillen. Zo hard, dat de tantes het binnen horen.”

Doch er verschijnt geen hand. De zachte sluipstappen aarzelen nog even, dan verwijderen ze zich en keren niet terug. Hoe Piek ook haar oren spitst, er is geen verdacht geluid meer te horen. Zou ze het wagen, Muis wakker te maken, teneinde er samen even over te praten?

„Muis, Muis, word eens wakker!”

„Ja. Wat is er?” klinkt het klaaglijk. „Hè, ik sliep juist zo lekker!”

„Er waren voetstappen om de tent, Muis, je blijft even wakker, hoor, anders zeg je straks, dat 't maar een droom van me was. Maar dit was echt, net zo zeker als iets!”

Muis blijkt niet tot enige opwindning in staat. Kalm blijft ze liggen en zegt:

„Anders niet? Gisteravond waren er ook voetstappen. Jij sliep al, maar ik zat vreselijk in de rats. Ik riep je, en je werd niet wakker. O kind, ik wist geen raad!”

„Gisteravond?” vraagt Piek scherp.

„Ja, juffrouw, gisteravond. En weet je wie het was?”

Hier wacht Muis even, om Piek te laten raden. Piek echter begint er niet aan en daarom geeft Muis zelf het verrassende antwoord:

„'t Was tante Erna! Die was bang, dat we honger hadden. Ze bracht een paar plakken cake, van de visite. Ik heb de mijne al op. Lekker, jò!” Verslagen laat nu ook Piek zich weer achterover op haar kussen vallen. „Heb je ooit! Tante Erna! Zou ze er nu weer zijn geweest? Dat kan toch niet, Muis.”

„Och, waarom niet. Je kunt nooit weten, wat schrijfsters soms ondernemen, ter wille van een roman of zo. Ze schrijft altijd zo over de natuur, misschien is ze daar weer mee bezig. Nou, ze heeft hier de ruimte om 't zelf te zien en te voelen.”

„Een zonsopgang, misschien,” bedenkt Piek. „Maar dan moet ze op de heuvel zijn, en niet hier op 't weitje!”

„Nou ja, eerst hier en dan daar. Verder weet ik 't ook niet.”

„Zei je, dat ze cake heeft gebracht?” zegt Piek opeens.

„Ja; als je met je linkerhand probeert . . . daar ligt jouw stuk; 't zit in een plastic zakje.”

„Ha! Daar heb ik 't! 't Gaat er meteen aan! De tantes zijn schatten, hè? Midden in de nacht denken ze nog aan ons.”

't Antwoord komt van de grens van dromenland vandaan.

„Ja, maar nou wil ik eerst nog wat slapen.”

Ja, dat wil Piek ook. 't Is inmiddels daglicht geworden; daardoor en door de plak cake en het gesprekje met Muis worden Piek's gedachten hoe langer hoe vrolijker. Idioot toch, om zo gauw bang te zijn!

Hoor, op de boerderij klinken al stemmen, zoals gewoonlijk. Nero blaft verwoed, de kippen kakelen, de haan kraait op zijn best en de kalfjes in het weitje smeken om hun slobber-ontbijt.

„Hè, ik ga ook nog wat slapen,” denkt Piek. „Er zal nu wel niets meer gebeuren.”

Ze slapen nog enkele uren eer ze werkelijk ontwaken en zin hebben om de dag te beginnen.

„Mallen zijn we geweest,” zegt Piek, als ze buiten het ontbijt klaar maken. „Heel eenvoudig mallen.”

En toch . . . en toch . . . is die verklaring voor geen van beiden afdoende. Want dat de nachtelijke sluiper tante Erna zou zijn geweest . . . Naarmate ze meer wakker worden, wordt het hun duidelijk, dat 't waarschijnlijk tante Erna niet is geweest!

„Zie je,” zegt Piek, tussen twee happen door, „als de jongens hun tent ook op dit weitje hadden, hoefden wij niet zo bang te zijn. Jongens gaan direct overal op los, daar zijn 't jongens voor. Voor meisjes is niemand bang, maar voor jongens en mannen wel. Tante Erna vindt 't niet goed . . .”

„O, je hoeft 't niet eens te vragen!”

„Dat doe ik ook niet. Maar zeg eens of ik geen gelijk heb.”

„Natuurlijk,” zegt Muis, om zich heen ziend, of er nergens een spoor van de nachtelijke wandelaar is achtergebleven. Aan de drooglijn, die ze tussen de dennen hebben gespannen, blijven haar ogen haken.

„Had jij niet een handdoek opgehangen, gisteravond?”

„Ja, de grasgroene met de zwarte bladerrand, die jij zo'n monster vindt.”

„Heb je hem al ingehaald?”

„Nee, natuurlijk niet, we moeten ons immers nog wassen?”

„Nou, hij is weg!”

„Weg?!”

Piek draait zich om en kan nu hetzelfde constateren.

„'t Spook van Janszenius,” zegt Muis gelaten.

„Daas niet zo'n onzin,” kribt Piek.

„Nou, wie dan?”

„Weet ik 't? De nachtelijke sluiper misschien. Maar dan was die persoon tante Erna niet!” klinkt 't triomfantelijk.

Opeens krijgt ze een idee.

„De jongens?” vraagt ze. „Teruggekomen, gekeken, of wij er nog zijn, en bij wijze van visitekaartje onze handdoek meegenomen?”

„Denk je?” vraagt Muis. „Nou ja, 't kan natuurlijk! Alle jongens hebben wel eens een gekke bui. We moeten 't ze straks maar gaan vragen. Als ze er zijn, tenminste.”

„Wedden, dat ze er zijn en er meer van weten?”

„Jij denkt veel te fantastisch,” begint Muis weer. „En zoals jij 't denkt, zo moet 't gebeurd zijn ook. En dat moet dan iedereen maar geloven.”

„Nee, jij bent liever bang, hè? Jij durft niet eens onderzoeken, wie 't was!”

Daar komt juist bijtijds, als om ruzie te voorkomen, Mineke aan. Een wit kommetje heeft ze in de hand.

„Ha Mien!”

„'k Heb wat brummels veur jullie,” roept ze al van verre. „Hou je daarvan?”

„Wat voor dingen?” vraagt Muis.

„Bramen, meid, weet je dat nog niet?”

„'t Moet je maar niet geleerd zijn,” klinkt 't altijd nog stekelig.

„Waor ik geweest ben, zit 't stampendvol,” vertelt Mineke. „Dit is een vroege soort. Laoter kommen er nog veul meer. Ik ga veur tante Jeanie zoeken, vanavond. Gaon jullie mee?”

„Best. Hoe laat?”

„Niet zo bar vroeg, eerst moet 't wark klaor wezen.”

Daar komt Nero aan gesprongen. Hij tolt als een dolle door het hoge, vochtige gras. Muis werpt hem de laatste broodkorst toe. Hoorbaar klappen de sterke tanden op elkaar. Weg is de korst al. Daarna bedelt hij om meer, maar Mineke slaat naar de hond.

„Zul je 't laoten, Nero? Vort stouterd! Gauw naar huus! Gauw!”

Ze trappelt dreigend met de klompen en wijst gebiedend met haar hand, maar 't helpt geen zier. Nero staat waar hij staat en kijkt bedelend op naar de kampeersters.

„Zu' je gaan, lilleke deugeniet? Gao je gestolen brood eerst maor eens opzoeken, dat heb ie vast nog lang niet op. Rover dat je bent!”

„Heeft-ie brood gestolen?”

„Nou! Gistermiddag, een heel tarwebrood. Wij waren op 't land, en dan legt de bakker 't brood in de vensterbank. Toen we thuis kwamen, lag 't papier op de grond, maar 't brood was foetsjie. En Nero had allemaol krummels om de bek. Ja, ik heb 't over joe, Nero. Een dief bin ie, weet-ie 't noe? Kiek mien maor niet zo an! Schaom oe liever, stoute dief!”

„En vanmorgen heeft-ie ook al eieren gestolen,” gaat ze verder. „Als-ie 't weer doet, wil vader hem verkopen, dan is-ie een verkeerde hond en zo ene kunnen we niet gebruiken. Dan word je verkocht, Nero, Hoor-ie 't wel?”

„Houdt een hond dan van eieren?” vraagt Muis.

„Wat dach-ie dan! Een goeie boerenhond vreet alles, wat jij, Nero?”

„Waf!” bast Nero en zwaait verwoed met zijn staart.

„Hij zegt „nee”,” lacht Muis, „horen jullie wel? Jij bent geen dief, hè Nero? Jij bent een brave hond, hè?”

„Schaom oe, Muisje,” lacht Mineke nu ook. „Mot je die deugeniet nog

veurspreken? Luuster niet naor d'r, Nero, ze weet er niks van!"

„Mina!" klinkt 't gebiedend in de verte.

„Joe-oe! Ik kom al! Nou, tot vanavond dan, hè?"

„Ja, daag!"

„Daag!"

HOOFDSTUK VI

„Geloof jij 't?” vraagt Muis, als Mineke ver genoeg weg is.

„Wat, dat van de bramen?”

„Nee, van de hond, die eieren eet. Dan hadden ze toch de doppen moeten vinden. Een hond eet geen eierdoppen, Piek!”

„Nee,” zegt Piek na enig nadenken, „dat doen honden beslist niet!”

Dan zwijgt ze, gemarteld door het bewustzijn, dat er hier iets niet klopt. Ook Muis doet er het zwijgen toe. 't Wordt een warnet van raadsele. Eigenlijk griezelig! Hadden ze nu maar echte detective-neuzen! Dan waren ze er gauw genoeg achter.

Of, waren de jongens er maar! Zouden ze er echt nog niet zijn?

Als ze op het Honk de tantes gaan groeten, vernemen ze, dat de jongens er inderdaad nog niet zijn. In verband met het weer zijn ze in een jeugdherberg gebleven en kijken daar nog even de kat uit de boom. Want weer heeft de radio onweer voorspeld, speciaal in het midden en oosten des lands!

Ze blijven die dag dicht bij huis; niet zozeer vanwege het radio-bericht, als wel, omdat ze bij klaarlichte dag hun ogen eens goed de kost willen geven. Ze hebben na enig wikken en wegen besloten, nog niets aan de tantes te zeggen.

„Dan willen die natuurlijk, dat we binnen komen slapen,” meent Piek.

„Nou, en als we weer thuis zijn, slapen we altijd al binnen.”

Neen, ze zullen moed vatten en ook de komende nacht in de tent doorbrengen; desnoods, zonder te slapen. Ja, dat zou het meest praktisch zijn, dan kunnen ze ieder geluidje horen en keuren. En . . . mocht er

werkelijk iets ergs aan de hand zijn, wel, dan kunnen ze nog altijd de benen nemen en naar het Honk rennen! De tantes wakker maken moet een werkje van niets zijn! En anders... Tommie wordt zéker wakker!

Zo wordt er besloten, maar eer ze de nacht ingaan, komt Mineke hen halen om bramen te plukken. Ze leidt hen regelrecht naar haar geheime vindplaats, aan de voet van een zwaarbegroeide heuvel. Door het gewirwar van takken en bladeren heen, zien ze vaag iets van het villaatje, dat daar enkele jaren geleden is gebouwd. Een steil paadje kronkelt naar boven, zoals vroeger de enige toegangsweg leidde naar de hooggebouwde burcht van een ridder.

Geïnteresseerd kijken Piek en Muis ernaar. Ze hadden het huis nog niet ontdekt, zo verborgen ligt het. Wat een idee, om zo te willen wonen! „'t Huus van Janszenius,” verklaart Mineke. „Maar hij komt bijna nooit. Hij is er noe ook niet.”

„Van Janszenius?”

„Ja, 't spookhuus, maor niet echt!”

't Spookhuis! Daar staat het dus! Geen wonder, dat het die naam gekregen heeft! Wie gaat er nu ook zo wonen! Daarvoor moet je toch wel een zonderling zijn.

Vragend staren de bezoeksters omhoog. Zou... zou dit vreemde, sombere huis iets met hun raadselen te maken kunnen hebben? Allebei kunnen ze het gevoel niet van zich afzetten, dat dit inderdaad zo is. Maar... bewijzen kunnen ze niets.

„Waren de jongens er maar,” verzucht Piek, „die gingen meteen naar boven om de boel te onderzoeken.”

„Dat kun jij ook doen, Piek,” lacht Mineke vrolijk. „'t Steet onbewoond, je kan gerust naar boven klauteren.”

„Nee,” zegt Piek, „dat doe ik niet. Nee, daar heb ik geen zin in, Mien!”

„D'r is ook niks bijzonders te zien,” klinkt het nuchter. „Kom, we gaan brummels zoeken. Zo meteen heeft moeder me weer nodig.”

„Och, wat zou er kunnen zijn,” zegt Piek.

Toch turen ze nog even naar het landhuisje.

„Nou, plukken of niet?” vraagt Mineke.

„Plukken, natuurlijk. Er is immers niks! Natuurlijk is er niks!”

De plastic zakjes raken gevuld met de mooie vruchten, maar toch gaan telkens weer de blikken omhoog; alsof ze daar iets verwachten. Iets, dat komen moet, maar waarvoor ze alle drie heimelijk bang zijn.

En dan, opeens, is het Mineke, die Piek stevig bij de arm grijpt. Haar sterke handen zijn als klauwtjes en haar ogen staan groot van ontzetting. „Kiek dan, Piek! Kiek dan, Muis, of er niks is!”

Met schuwe blikken kijken ze scherper toe. „Kiek dan, kiek dan,” fluistert Mineke, die ook in de stemming begint te komen. „Daor! Daor! Zie je 't bewegen? Zie je 't noe zelf?”

Ja, ze zien 't. Naast 't huis beweegt een wazig wit ding langzaam heen en weer. De vorm is niet te onderscheiden door al de struiken eromheen. Wat kan dat zijn! Alle vreemde angstgedachten van de afgelopen tijd komen weer bij de meisjes op. Toch een spook? Spoken zijn wit, lees je altijd. Wit en wazig.

„Wat zou 't zijn? O, Piek!” jammert Muis zacht.

„Kom mee,” zegt Mien opeens, „toe, kom nou mee! Ik bin bang! Oe! Ik bin bang!”

Piek blijft zich het langst verzetten. „Is hier geen pad naar boven?” vraagt ze. „Er moet toch ergens een paadje zijn?”

„Piek, als je 't hart hebt!” klinkt 't dreigend uit Minekes mond.

Nu geeft ook Piek zich gewonnen. Stijf omklemt ze de geplukte veldbloemen en 't nog lege bramenkommetje en geeft 't sein tot de vlucht. Een onbestemde vrees jaagt hen voort; letterlijk in de armen van tante Erna, die met Tommie een luchtje gaat scheppen.

„Kinders, wat is er? Wat mankeert jullie?” lacht ze, als ze de vluchtelingen opvangt.

„D'r bewoog iets bie 't huus van Janszenius,” zegt Mineke zo benauwd, dat tante Erna haar met grote ogen aanziet.

„En toen waren jullie bang? Jij ook Piek? Jij ook Muis? Je hebt te lang in de hete zon gelopen. Kom mee naar binnen, ik geloof dat jullie limonade al klaarstaat.”

Wat een uitkomst, die gewone woorden!

„Er komt beslist onweer,” zegt tante Jeanie. „Ik voel 't aan mijn hoofd; ik kan geen twee gedachten aan elkaar vastknopen. Dan komt er altijd onweer. Ik zal Geurtje maar wat vroeger naar huis sturen. Zouden jullie 't vannacht wel wagen in de tent?”

„O, tante, 't onweert nog niet! 't Kan best helemaal niet komen! En dat bewegen, we zijn net mal geweest, om daarvoor bang te zijn.”

„Komt ook van de hitte,” troost tante Jeanie, „die werkt op de zenuwen.” Op weg naar de tent kijken ze allebei onrustig om zich heen. Ze kunnen het eenvoudig niet laten, Zou er nu werkelijk, in het bos of bij het verlaten landhuisje iets kwaads huizen? Iets, dat het op hen gemunt heeft? Dat bestaat toch niet! Ze moeten die akelige gedachten uit hun harten verbannen; ze moeten doen, wat tante Erna heeft gezegd: vertrouwen op hun Almachtige Beschermmer, die al de zestien jaren van hun leven al op hen heeft gepast!

In de tent schieten ze haastig in hun pyjama en kruipen in de slaapzakken. Ja . . . nu moeten ze beslissen. Zullen ze hun uiterste best doen wakker te blijven, zoals ze zich hebben voorgenomen? Of . . . zullen ze toegeven aan het heerlijke slaapgevoel, dat hen bevangt? Zij beslissen?

't Mocht wat! De slaap beslist voor hen. Of ze willen of niet, hun ogen vallen dicht en de reis naar dromenland neemt een aanvang. Ze slapen diep en vast. Dat het in de verte weerlicht en dat die bui langzaam maar zeker naderbij komt, ze merken het niet. Het eerste rommelen van de donder, ze horen het niet. Evenmin het angstig roepen van de kalfjes, die niet weten, wat hun overkomt; evenmin het woedend geblaf, waarop Nero de buurt trakteert.

Ze worden eerst wakker, wanneer een felle bliksemstraal hun tent verlicht, gevolgd door een holle, lang aanhoudende slag.

Maar dan zijn ze meteen ook klaarwakker! Rechtop zitten ze, huiverend van schrik. Verwilderd zien ze rond in de tent, waarin slechts enkele vage omtrekken te onderscheiden zijn. Zo luguber donker hebben ze het nog geen nacht gehad! Buiten moet 't ook aardedonker zijn. Bovendien is het akelig stil rondom. Na de eerste aanval van het onweer wacht de natuur zwijgend de tweede af.

„Hoorde je dat?”

Muis huivert. „Ja, onweer!”

„En niet zo zuinig, geloof ik.”

„Nee,” fluistert Muis angstig. „En wat is 't stil, hè?”

„En heet.”

Ze staren in het duister, totdat een felle bliksemstraal hun tentje voor de tweede maal verlicht, bijna onmiddellijk gevolgd door een ratelende slag.

„'t Is hier vlak boven,” zegt Piek. „Wat doen we?”

En Muis, bijna schreiend:

„O, Piek! Wat kunnen we doen! Blijven is gevaarlijk, maar naar het Honk hollen is misschien nog veel gevaarlijker.”

„Ja,” zegt Piek, „'t is echt zwaar weer, maar tussen twee slagen in . . . als we erg gauw zijn . . . het Honk is ten slotte vlakbij!”

„Ja . . .,” fluistert Muis, klappertandend van de zenuwen.

Nu brengen felle windstoten de dennekruiden in razende beweging; het lichten volgt elkaar steeds sneller op, de wereld schijnt vervuld van donderslagen.

Zo hebben ze het woeden van de elementen nog nooit beleefd!

„Kom eruit,” gebiedt Piek opeens. ’t Kan niet langer, we moeten naar het Honk.”

„O, Piek!” jammert het Muisje, over haar zenuwen heen. „Moet ’t? Vind je, dat ’t moet?”

„Ja, dat vind ik; ’t is zo niet meer verantwoord. Straks komt tante Erna ons nog halen. Dat kunnen we haar toch niet aandoen?”

„Nee . . . nee!”

„Allo dan, kom eruit en trek wat aan. Regenjas over de pyjama, als ’t maar vlug gaat.”

„Schiet dan toch op,” valt Piek uit, als Muis niet klaar kan komen. „Of moet ik alleen gaan?”

Die bedreiging helpt. Ze wachten de eerstvolgende lichtstraal af en snellen dan de tent uit, in de richting van het licht, dat in het Honk vertroostend brandt.

Even voor de buitendeur van het Honk horen ze tante Erna’s zachte stem:

„Zijn jullie daar, kinders? Goddank! Kom gauw mee naar binnen.”

Alleen al het zien van de bekende kamer werkt vertroostend en geruststellend. ’t Is, alsof het ondraaglijk erge hier van hen afvalt.

„Is tante Jeanie er niet?” vraagt Piek, om zich heen ziend.

„Ze is alweer in de keuken, ze maakt koffie voor ons klaar.”

„Hoe laat is ’t eigenlijk, tante?”

„Halfdrie. O, hoor toch eens, wat een noodweer. Gelukkig, dat de jongens in de jeugdherberg zijn gebleven, anders zou de kamer te klein zijn.”

„Koffie!” roept tante Jeanie, binnenkomend. „Ik ben blij, dat ik uit de keuken weg ben. ’t Is bar en boos buiten. Door ’t keukenraam zag ik de lichtstralen uit de grond spuiten. Een griezelig gezicht.”

„Kwam de regen maar los,” zegt tante Erna. „Dan wordt het gevaar van brand zoveel minder. Wat zullen onze boeren in spanning zitten. Gelukkig, dat de meesten weten, wat bidden en vertrouwen is.”

Ze krijgt geen antwoord, want plotseling wordt het benauwend stil in

de natuur. Zelfs de wind en de zwiepende dennekruinen zwijgen. Een zo bange verwachting ligt er in die stilte, dat ook de mensen geen woord durven spreken.

En dan vervult plotseling een wit-gloeiend licht het vertrek en blijft daar bevend een seconde hangen. Een seconde, die een eeuwigheid lijkt.

Maar dan breekt een knal los, die al de voorgaande in hevigheid overtreft.

Muis barst in huilen uit, Piek en de tantes worden doodsbleek. Tommie kruipt jankend over de vloeremat, totdat hij het tafelblad boven zich weet. Dat geeft hem zeker een gevoel van bescherming!

„'t Is ingeslagen,” zegt tante Erna. „En vlakbij.”

Ze slaat het overgordijn terug en staart naar buiten. Inslaan kan brand betekenen. En brand betekent nameloze ellende, levensgevaar voor mens en vee, vernietiging van de hooioogst, verarming.

Ze is dodelijk ongerust over haar vrienden, de boeren rondom. Meteen laat ze 't gordijn weer vallen, in hevige schrik. Ze heeft iets gezien, vlak voor 't raam.

Heeft ze werkelijk iets gezien? Was daar aan de buitenkant van 't raam een bleek, verwilderd gezicht, dat haar grimmig en toch smekend aanzag? In een nacht als deze zou zelfs tante Erna aan zichzelf gaan twijfelen! Echter niet lang! Ze moet zekerheid hebben! Ze snelt naar de deur, zonder een woord te spreken.

„Wat ga jij doen?” vraagt tante Jeanie bevreemd.

„Nee tante!” roept Piek met een smekend stemgeluid. En Muis schreit als echo erachteraan:

„Nee tante Erna, niet weglopen!”

Reeds bij de deur keert tante zich om.

„Wat denk je, dat Jezus zou doen, als Hij iemand in nood had gezien?” vraagt ze aan haar zuster.

Niemand antwoordt; voor de stem van de Grote Meester zwijgt alles, evenals buiten het hevigste onweer moet zwijgen, wanneer de machtige Schepper het gebiedt. Inderdaad zakt 't onweer af; zijn kracht lijkt gebroken.

„'t Is niet zo gevaarlijk meer,” zegt tante Jeanie zacht tegen de meisjes. Meer hoeft ze niet te zeggen. De buitendeur gaat open en weer dicht. Er komt gestommel van voeten in de gang, daarna klinkt de stem van tante Erna, vriendelijk overredend.

„Wie zou 't zijn?” vraagt tante Jeanie zich halfluid af, terwijl ze haar ogen op de kamerdeur houdt gevestigd. „Wie kan er vannacht op 't pad wezen? Zeker een vreemde.”

Dan gaat de kamerdeur open. Weer is daar tante Erna's stem:

„Ja, kom maar binnen, hoor. We hebben nog meer vluchtelingen in huis, maar dat hindert niet. Kom maar gauw binnen.”

„Zul je me niet verklappen?” vraagt 'n gesmoorde stem. „Zul je me niet aanbrenge, mevrouw?”

„Ik beloof het je, kind.”

Zo brengt tante Erna haar buit naar binnen, al maar pratend, om de angst te overwinnen.

„Kijk eens,” zegt ze, „hier is iemand, die in dit noodweer buiten liep. Ze was verdwaald, is 't niet? Ze stond hunkerend voor ons raam. Maar nu is ze gelukkig hier. Nu heeft ze een onderdak gevonden.”

Wat ze zien, is een meisje, of heel jonge vrouw met een angstig, bleek en ingevallen gezichtje, ordeloze pieken haar en allesbehalve vriendelijke ogen. Verbitterd en boos kijken die, zelfs nu ze op zo'n vriendelijke manier onderdak gevonden heeft.

't Grijpt tante Jeanie aan tot in 't diepst van haar hart. Ze weet en ziet 't, dit arme mensenkind is niet alleen verdwaald op de landwegen. Ook in 't leven is ze verdwaald. God alleen weet, hoe èrg!

„Ga maar gauw zitten,” zegt ze, „ik maak meteen een kop koffie voor je. Met een lekkere boterham erbij.”

„Voor ons ook,” zegt tante Erna. „'t Zal ons smaken, hè meisjes?”

Piek knikt alleen maar. Ze heeft wonderlijke, maar mooie gedachten te verwerken. 't Onweer hield op, toen tante Erna 't meisje had gevonden. Zou 't onweer hebben moeten dienen, om 't kind te redden? Heeft de Here God het noodweer gebruikt, om haar naar het Honk te drijven?

't Moet zo zijn, Piek weet 't zeker. Maar – dan kan zelfs zo'n noodweer

een zegen zijn! Tersluiks ziet ze het meisje aan en nieuwe gedachten dringen zich aan haar op. Wacht eens... ze heeft 't eerder gezien... Een versje komt door haar denken zingen, 't lijflied, dat zij en Muis honderdmaal gedachtenloos gezongen hebben. „Dan zoeken wij de wiewaai!” En hier zit ze nu! Ze móet 't zijn, 't kan niet anders! Maar hoe ter wereld komt ze hier verzeild! In de nacht! Bij dit noodweer! God! God weet 't! Hij wilde 't verloren schaap in het veilige Honk hebben bij de tantes, met hun ruime, liefdevolle harten!

HOOFDSTUK VII

't Snikken van 't vreemde meisje is bedaard. Stil en beschaamd zit ze op haar stoel, kaarsrecht, omdat ze niet durft leunen. Strak kijken de ogen voor zich uit. Somber, brutaal en toch hulpeloos. En héél, héél zielig.

Tante Jeanie komt binnen met een blad vol koffiekoppen en boterhammen.

„'t Onweer is aan 't aftrekken,” verkondigt ze blijmoedig. „Laten we eerst wat eten en dan voor onze nieuwe gast een bedje spreiden. Hoe heet je eigenlijk . . . dat heb je ons nog niet verteld.”

„Dirkje, mevrouw, maar ze noemen me Ditte.”

„Nou, kijk dan eens, Ditte, hier is je kop koffie met een boterham erbij.” Ditte pakt de koffie aan, maar zet de kop met een plof weer neer. Met een tweede plof ligt de boterham ernaast.

„Je moet mij niks geven,” barst ze los. „Als je wist, wat ik gedaan heb! Ik heb jullie bestolen, al dagenlang. Maar, o geef mij niet aan bij de politie! Laat me nou maar weer weglopen, ver weg. Dit mooie hier is immers toch niks voor mij!”

Zo praat ze maar door, en wringt van wanhoop de handen. De tantes raken er verlegen mee. Zulke vulkanische uitbarstingen zijn ze niet gewend.

„Wegsturen doen we je niet,” zegt tante Erna ten slotte, „we gaan wat eten en daarna slapen. En morgen zien we verder. Afgesproken, Ditte?” 't Meisje knikt zwijgend, beschaamd. En een halfuur later probeert ieder nog wat nachtrust te vinden. Ditte op een van de logeerbedden,

Piek en Muis in hun tentje. Ze fluisteren nog even over de wielewaal. Muis had de ontdekking ook al gedaan; eigenlijk is ze blij, dat 't raadsel van de diefstallen nu meteen is opgehelderd.

„O, en dat radiobericht van onlangs! Dat was zij natuurlijk! Wat dom, dat we daaraan niet eerder hebben gedacht!”

„Oerstom van ons,” vindt Piek. „Maar nou komt 't wel goed met haar. Als de tantes zich ergens mee bemoeien komt 't altijd goed. 't Lijkt wel, of ze overal mensen weten te zitten, die net zo graag willen helpen als zijzelf.”

„De tantes zijn schatten,” zegt Muis uit de grond van haar hart.

„En weet je hoe dat komt?” vraagt Piek. „Omdat ze de Here Jezus liefhebben en altijd vragen, wat Hij wil. Zoals tante Erna, toen ze bij de kamerdeur stond! Was dat niet fijn? Ik vond 't reuzefijn! En ik wou, dat ik ook zo worden kon.”

„Ik ook,” zegt Muis. „Nou ja, misschien, als we 't eerlijk willen en erom bidden . . . Misschien wil God ons dan ook op die manier gebruiken . . . voor anderen.”

Langzamerhand stekt het gesprek. De gedachten worden minder helder nu de slaap zich weer meldt. Terwijl in het oosten de zon glanzend rood verrijst, vallen voor de tweede keer die nacht de kampeersters in een rustige slaap.

Diezelfde eerste morgenuren zit tante Erna aan haar schrijftafel. Haar hart is zo wakker geworden door het grote mensenleed, dat ze eenvoudig niet slapen kan. Ze slaat haar bijbel open, het boek, dat haar leidzman is geworden op al haar wegen. Zie, daar ligt het voor haar: Mattheüs 25. „Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gekleed; ziek en gij hebt Mij bezocht . . .”

Tante Erna leest de bekende woorden vol aandacht. Dan buigt ze haar hoofd.

„Ja Here,” zegt ze, „laat mij dit voor U mogen doen, aan onze arme Ditte.”

In datzelfde late, nachtelijke uur ligt Ditte in 't logeerbed van het Honk.

Ze heeft een nachtpon van tante Jeanie aan, die ten eerste veel te kort en ten tweede veel te wijd is. Maar dat ze er zo potsierlijk uitziet, hindert Ditte geen zier. Ze ligt in een fijn bed, met schone kleren aan. Ze heeft geen honger en hoeft niet te vrezen voor een overval . . . En toch kan ze de slaap niet vatten. Er is een onrust in haar, die niet wijken wil. 't Is, alsof er een stem is, die haar allerlei angstige gedachten voorpraat. Is ze niet ezelsdom geweest, om deze dames te vertrouwen? Deftige mensen zijn er altijd vlug bij om de politie te halen. Hebben ze haar niet ingesloten in dit kamertje? Onhoorbaar sluipt ze naar de deur. Nee, die is niet op slot. O kijk, 't raam staat ook open. Ze kan er zo uit springen! Daar is die stem weer:

„Doe 't Ditte, doe 't toch! Gap eerst in de keuken, wat er te gappen valt. Een portemonnaie zal er ook wel liggen. Misschien kun je een spoorkaartje kopen, naar Rotterdam bijvoorbeeld! Daar kunnen ze je nooit terugvinden. Doen, Ditte, 't is je grote kans! Of heb je geen lef meer?”

„Lef genoeg,” antwoordt Ditte.

Toch doet ze het niet. 't Is alsof een sterke onzichtbare hand haar tegenhoudt, om nog meer kwaad te doen.

Hè, daar begint die akelige pijn in de zij ook weer! Dat is gekomen van die nacht, toen ze buiten op de open veranda van 't lege huis heeft geslapen. Later ontdekte ze 't schuurtje, dat open kon. Maar de pijn ging niet meer weg.

Ze drukt stijf de hand tegen de pijnlijke plek, haar adem gaat hijgend, koortsrood kleurt haar wangen.

Zo vindt tante Jeanie haar, wanneer ze om 't hoekje van de deur komt kijken.

„Ditte, kom je ook een boterhammetje eten?”

Geen antwoord. Alleen dat vreemde gehijg. De angst slaat tante Jeanie om 't hart. Op de tenen sluipt ze weg om 't geval met haar zuster te bespreken.

„Ze heeft hoge koorts, Erna. Als 't maar geen longontsteking is. In ieder geval moeten we de dokter opbellen.”

Als Piek en Muis binnenkomen voor het morgengebed, vinden ze de tantes met zorgelijke gezichten. En de wielewaal vinden ze niet.

„Waar is Ditte? Toch niet er vandoor?”

„Sst, ze is ziek; hoge koorts. De dokter is al opgebeld. Na 't morgenspreekuur komt hij direct hierheen.”

„O, wat erg, tante Erna!” zegt Piek.

En dan, wanneer ze zich de toestand goed heeft voorgesteld:

„Als 't u te druk wordt, met ons erbij, kunnen we ook naar huis gaan, hoor. Vader en moeder gaan morgen op reis, maar ik heb een sleutel meegekregen. We laten ze stilletjes op reis gaan en Muis en ik kamperen in de keuken. Ook wel leuk hoor!”

Tante Erna ziet de meisjes onderzoekend aan. Menen ze dat? Of – willen ze haar erin laten lopen?

„Ik weet nog niet, hoe 't gaan zal,” zegt ze. „Als 't enigszins kan, moet Ditte niet naar een ziekenhuis. Dat betekent voor ons een grote extra drukte; we zouden ons met jullie niet veel kunnen bemoeien. Laten we afwachten, wat de dokter zegt.”

Daar komt de oude dokter al aan gereden.

„En – wie is er ziek? U niet, juffrouw Erna, en deze gebruide jongedames ook niet. Is er weer een kat met een scheve kop of een hond met afgereden staart? Hier kan ik altijd van alles verwachten.”

„Nee dokter . . . ik zal u de zaak uitleggen.”

„O, dan is er zeker weer een zwerver te verplegen, kleur maar niet, lieve mens, ik ken jullie door en door.”

„Wilt u even in mijn werkkamer komen?” vraagt tante Erna, „daar kan ik u beter alles uitleggen.”

Vijf minuten later staat de dokter aan het bed van Ditte, die zich met geen mogelijkheid wil laten onderzoeken.

„Als ik beter ben, sturen jullie me toch weer weg!” zegt ze. „Laat me maar doodgaan, ik ga veel liever dood, ik moet toch immers weer weg! Ik moet altijd overal weg!”

Onderbroken door hoesten en hijgen gooit Ditte de woorden eruit. Onderwijl lopen dikke tranen over haar wangen, die ze met een kwaad-

aardige handbeweging probeert weg te wissen. 't Is aangrijpend, 't zieke meisje zo te horen praten.

De dokter en tante Erna verstaan wel de beschuldiging, die er in de wilde woorden ligt. Een zware beschuldiging aan heel de liefdeloze mensheid. In 't bijzonder aan de christenen, die na twintig eeuwen nog zo weinig openbaren van de liefde Gods, die al het boze wil en kan overwinnen.

„We laten je niet gaan, Ditte,” zegt tante Erna ferm. „Je bent nog zo jong, 't leven kan nog zo mooi en goed voor je worden. Maar eerst moet je beter zijn. De dokter wacht nog steeds, om je te onderzoeken. Toe nou Dit, help wat mee, om je weer beter te krijgen!”

„Menen jullie 't echt?” vraagt het meisje hunkerend. „Nou, dat is dan voor de eerste keer, dat iemand wat om me geeft! Vooruit dan maar!” beslist ze opeens en gooit het dek van zich af.

't Is, wat de dokter en de tantes al vreesden, een flinke longontsteking, die ze in de tochtige schuur van Janszenius moet hebben opgedaan. Net bijtijds is ze in dit gastvrije huis gekomen, anders... De dokter haalt zijn schouders op, en dat spreekt boekdelen. Anders was ze er mee gegaan, dat is zeker.

„Over een uurtje kom ik terug voor een injectie,” zegt hij. „Goed onder de wol blijven, frisse lucht en geen tocht, geen opwinding, melk of vruchtensap drinken als ze dorst heeft. Tot straks!”

Stil en vredig ligt Ditte temeer. Ze zegt niets, maar heeft de ogen open. Iedere keer, dat een van de tantes naar haar komt kijken, lezen ze iets op het magere gezichtje, dat hen ontroert. Er staat op te lezen, dat Ditte zich, misschien voor het eerst van haar leven, gelukkig voelt!

HOOFDSTUK VIII

Er breken wonderlijke dagen aan voor de bewoners van het Honk. Een vreemde kan er niet bij gehaald worden, dus komt de hele verzorging van Ditte op de beide tantes neer. Een strijd op leven en dood is 't, die hier wordt gevoerd, dat ontveinzen ze zich niet. En niet alleen voor dit aardse leven wordt er gestreden. Ook voor 't andere, dat beslissend is voor tijd en eeuwigheid, want de krachten van Ditte nemen af, ondanks het feit, dat de koorts onderdrukt wordt door injecties. De derde nacht, terwijl de zomermorgen reeds door 't venster gluurt, is de zieke een poosje koortsvrij. Tante Erna schrikt van 't wasbleke gezichtje, dat nu zo roerloos op 't witte kussen ligt. Zou nu toch Dittes korte levensweg hier een eind moeten nemen? Ontroerd vat ze de krachtloze hand van 't meisje.

„Ditte,” zegt ze, „ken je me? versta je me?”

Met grote ogen kijkt Ditte de vraagster aan.

„Vanzelf,” zegt ze zwak. „U bent toch . . . ik weet 't niet meer . . . maar ik ken u wel.”

„Mooi; en Ditte, ken jij Jezus? Heb je weleens van Hem gehoord?”

Weer komen er zacht gesproken woorden . . . als van heel ver, uit 't verleden . . .

„Vroeger, toen ik nog klein was . . . mijn eigen moeder . . . en dan was 't Kerstmis . . . dan gingen we naar 't Leger. Dat was mooi!”

„Wat heerlijk, Ditte, dan heeft je moeder je zeker ook bidden geleerd?”

„'s Avonds, voordat ik slapen ging, m'n vader mocht 't niet horen, want dan sloeg-ie erop los. Ik ga slapen, ik ben moe”. Zo begon 't. Verder weet ik 't niet meer.”

„Dat hindert niet. Daarom kunnen wij 't toch wel samen bidden?”

Met haar handen gevouwen om Dittes hand bidt tante Erna 't eenvoudige klein-kindergebedje ten einde. Dan legt ze nog even haar hand op Dittes hoofd.

„Probeer nu rustig te slapen,” zegt ze, en verlaat diep ontroerd de kamer. Ze weet, dat 't er nu om gaat met de zieke. Een slaap ten leven of een rust, die overgaat in de slaap des doods. 't Is in Gods hand en 't zal gaan, zoals Hij het beschikt. Maar bij al haar bezigheden blijft ze in eerbiedig gesprek met Hem, die de Heerser over dood en leven is.

„Wat is hier gebeurd?” vraagt de dokter na zijn middagbezoek. „Weet je, dat 't kind stukken beter is? Hebben jullie weer een wonder bewerkt?”

„Wij niet, dokter,” zegt tante Erna, „onze God heeft 't gedaan.”

„Jawel, maar jullie hebben wel een handje geholpen. Net, wat ik altijd zeg: God heeft Zijn mensen nodig.”

„Onze hofhouding wordt hoe langer hoe uitgebreider,” zegt tante Jeanie, de tweede morgen na het noodweer. 't Moet een grapje verbeelden, maar 't lukt niet helemaal. Daarvoor klinkt haar stem te zorgelijk. En ook te moe.

Ze zitten met hun drieën in de keuken, tante Jeanie, Piek en Muis. De meisjes voelen zich verbannen uit de ziekenkamer, hoewel ze best begrijpen, dat ze daar nu niet mogen komen. Tante Jeanie voelt zich ook wat naar de achtergrond geschoven, want op advies van de dokter, neemt alleen tante Erna de verpleging van Ditte waar. Nu zitten ze met elkaar de boontjes af te halen, die Mineke al vroeg op het Honk heeft gebracht, met een grote kan verse melk: voor Ditte. Dan zijn het eieren, een andere keer is het een boeketje bloemen uit Minekes eigen tuintje.

Graag zou ze even om het hoekje van de ziekenkamer kijken, alleen maar kijken, maar ook zij wordt geweerd.

„'t Is beter,” zegt tante Erna. En:

„De dokter wil het zo.”

En daarbij moeten allen zich neerleggen.

En nu komt tante Jeanie met die duistere mededeling over hun hofhouding!

„Hoezo, tante?” is de vraag.

„De apekoppen komen terug. Ze belden al vroeg op vanmorgen, we hadden nog niet eens ontbeten. Ze hadden natuurlijk door de radio over het noodweer gehoord, en dat het in onze buurt het hevigst is geweest. Ze informeerden, hoe we eraf gekomen waren. En hoe jullie het hadden doorstaan. Ten slot vertelden ze, dat ze morgen weer hier hopen te zijn en dat ze nieuwsgierig zijn naar hun tent.”

„Nou, tante! Van de jongens heeft u zeker geen last! Met ons is dat heel wat anders; wij zitten in uw keuken, we lopen in en uit, wij zijn om zo te zeggen brutale meiden. Maar de jongens komen niet verder dan de bijkeuken. Trek u zich van de apekoppen maar niks aan, die redden zich wel. Trouwens . . .”

„Ze kunnen niet eens in hun tent,” lacht Muis. „Hun tent is geen tent meer! 't Is zielig om te zien, de jongens zullen zich naar schrikken!”

„Is er wat met de tent?” vraagt tante. „Ik heb nog geen moed gehad en ook geen benen, om de heuvel te beklimmen.”

„Hoefde u ook niet te doen, tantetje,” zegt Piek wijs. „Dat hebben wij direct gistermorgen al gedaan. 't Is werkelijk heel erg. In flarden! De wind kon er zeker onder komen, die heeft de hele tent opgenomen en verderop weer neergekwakt. Ze kunnen hem meteen wel afschrijven. Zal ik u eens wat zeggen? Als ze 't overschotje van hun tent hebben gezien, nemen ze een enkele reis naar huis; treurig, maar waar.”

„Arme apekoppen,” klinkt 't met veel meegevoel. „Als ze hun scriptie maar af hebben gekregen.”

„Allicht, tante! En anders vinden ze er wel wat op. De vakantie is nog lang niet om en er zijn overal jeugdherbergen.”

„Ja, dat is zo; ik zal ze dus maar rustig laten komen en op drie flinke eters rekenen. De boontjes zijn alvast klaar. Jullie worden bedankt, hoor. Ga nu de buitenlucht nog wat in, want daarvoor ben je gekomen.”

„'t Is een uiterst vriendelijke manier van weggagen en lachend gaan de vriendinnen de keuken uit. 't Begon er trouwens akelig warm te worden,

want het fornuis brandde al een tijd en de zon stond op het venster. De buitenlucht is een verademing en... ze hebben nog een en ander aan de tent te doen! Want nu het weer zich op zo'n wonderbare wijze heeft hersteld, denken ze niet meer over naar huis gaan! Ze hebben 't gevoel, dat ze na de doorleefde avonturen nu pas echte kampeersters zijn geworden, die tegen een stootje bestand zijn. En... de tantes vinden het goed, dat ze blijven.

Zittend op een graswalleetje, met uitzicht op hun tent, overleggen ze de zaak nog eens.

„Fijn, dat we blijven mogen,” zegt Muis, om zich heen ziend. „Wat mij betreft blijven we nog weken! Nou Piet ook de mazelen heeft, zal Bertje ze ook wel krijgen. En Juul schrijft, dat de tweeling, die aan de beterende hand is, nog veel erger is dan een zieke tweeling. Nou, wat moet ik dan thuis doen? Thuis loop ik ze maar in de weg, dat heb ik al zo vaak van Juul gehoord!”

„Hier lopen we in geen geval in de weg,” troost Piek. „Wat een ruimte is 't hier, hè? Bovendien kunnen we de tantes helpen, zoveel ze maar willen. Boodschappen doen, Tommie uitlaten, o, er is genoeg, dat zul je zien!”

„En Nero van 't erf houden, die blafferd!”

„Ook dat. En misschien tegen bezoekers zeggen, dat 't de tantes nu niet gelegen komt. Verder houden we ons zo koest mogelijk; we doen, alsof we er niet zijn. Want tante Jeanie is echt moe hoor, al wil ze 't niet weten. Tante Erna voelt nu nog geen vermoeidheid, zegt ze. Maar dat komt wel, als met Ditte 't ergste voorbij is.”

„Als 't maar niet gaat regenen, want we hebben nu niets anders dan de tent, om in te slapen.”

„O, als 't regent, zien we wel verder!”

„Oe-oe!” roept Mineke uit de verte. „Of jullie eens even bie moeder wilt komen.”

„Joe-oe! We komen!”

Ze vinden moeder en dochter Heertjes bezig erwtjes te doppen. Een

grote pan wordt langzaam maar zeker gevuld, een kleiner pannetje is apart gezet. Dat is al vol.

„Veur de tantes,” zegt moeder Heertjes. „Die arme lieve stumpers hebben zich weer wat werk op de hals gehaald. Zeg noe maor teugen ze, dat ze zich om de groente en de eerpels niet drok hoeven te maaken. Daor zorgen wie veur, Mina en ik. Ze kriegt alles klaor veur de pan. En hoe geet 't noe met dat deern-tje?”

Om beurten vertellen Muis en Piek wat ze ervan weten.

„De Here is machtig en er gebeuren nog wonderen,” klinkt 't voldaan.

„Als er maor gewarkt en gebejen wordt, zeg ik altied. Dienstweigeraars, daor heb de Here niks an.”

„Nee,” zeggen de meisjes tegelijk. In stilte herhalen ze het woord van de eenvoudige vrouw: dienstweigeraars, daar heeft de Here niets aan. Ze zullen 't hun leven lang niet meer vergeten! Gelukkig, dat ze blijven mogen, anders hadden zij ook op dienstweigeraars geleden! En dat... nee, dat willen ze niet!

„Wij kunnen ook helpen,” zegt Muis.

Van het stille in zichzelf gekeerde Muisje is niet veel meer over gebleven. In deze paar weken vol lief en leed is ze glad door haar complexen heengegroeid. „Opgeknapt,” noemt Piek dat.

„Mooi zo, Muis! Er is altied nog zat te doen! Tante Jeanie maakt zich altied even druk en zo sterk is ze ook niet. Neem heur maor flink wat uut de handen.”

„Alleen als 't gaat regenen,” zegt Piek. „Dan zitten we lelijk te kijken. Want in het Honk kunnen we nu niet meer en onze tent lekt door.”

„Als 't regent, kun je bie ons op de hooizolder kommen,” zegt moeder Heertjes. „Daor lekt 't vast en zeker niet!”

„En dan ga ik er ook bie,” zegt Mineke. „Dan kampeer ik ook een beetje!”

„En nou jagen we de deerntjes weg, de erwten staon al klaor, breng ze maor gauw naar het Honk. Allé! Zu' je gaon!”

Lachend nemen de kampeersters het pannetje en snellen weg, om zich op het Honk weer voor een mogelijk karweitje te melden.

En ja, er is weer allerlei te doen!

„Gelukkig, dat jullie blijft,” zegt tante Jeanie. „Twee van zulke krachten kunnen we best gebruiken.”

„En nog steeds geen jongens,” zegt Piek, wanneer ze zich de volgende avond in de slaapzakken wurmen.

„Jongens, jongens, 't lijkt wel, of je verkikkerd op ze bent!”

„Doe niet zo gek, Muis! Op alle drie tegelijk, zeker! Toe nou!”

„Nou ja . . . we kennen ze eigenlijk niet eens; wat weten wij nou van ze af!”

„Dat 't vrinden van de tantes zijn! O zo!”

„Nou, ik vind ze tegenover de tantes anders niet erg aardig. Wel schrijven en niet komen, nee, dat vind ik niet leuk.”

„'t Zijn leuke knullen,” zegt Piek met overtuiging. „En de tantes trekken zich van hun wegblijven beslist niet veel aan. Ze hebben wel wat anders aan hun hoofd. De drie H's beschouwen ze als zelfstandige mannen, die maar moeten doen en laten wat hun goeddunkt. 't Ontgaat hun gewoonweg, dat er iets niet klopt.”

„Ze kunnen wel pech gekregen hebben,” meent Muis. „Of ze hebben ergens een handwijzer zien staan met: kasteel te bezichtigen of zo. Dan zij erop af, natuurlijk.”

„En vergeten uur en tijd, want die scriptie zit hun hoog. Dat vind ik juist zo enig! Om jaloers op te worden, Muis.”

„Ja, leuk werk; misschien krijgen we op de kweek ook wel eens zo'n vakantietaak. Dan gaan we samen, Piek!”

„Beslist. En we vragen een geschikte route aan de jongens.”

„Dat doen we. Maar nu ga ik slapen, hoor. Wie weet, of ze morgen niet komen aan zeilen. En dan . . . o, Piek! Dan vinden ze een ver-ruïneerde tent. Dan hebben ze hier niets meer, want bij de tantes kun-nen ze nu niet terecht.”

„Nou, dan zijn wij hun gastvrouwen. We helpen de tantes daar enorm mee!”

„Een reuze idee. Maar nu gaan we maffen. Welterusten.”

„Slaap lekker, Muizesnoetje!”

„Morgen dus vroeg op,” begint Piek na een poosje opnieuw.

„Vroeg?” klinkt het dromerig uit de andere slaapzak.

„Ja, want als de jongens komen, moet alles keurig in orde zijn.”

„O ja,” zegt Muis met een laatste inspanning om reëel te zijn.

Daarna zwijgen ze allebei, en tien minuten later genieten ze een vaste, gezonde slaap. Ze merken niet eens, dat Tommie op zijn avonduitgangetje om hun tent komt snuffelen en ze horen niet de gedempte stem van tante Erna:

„Foei, Tommie! Mag niet! Kom gauw bij de vrouw!”

HOOFDSTUK IX

't Is opeens een heel belangrijk iets geworden, dat de jongens terugkomen.

In de vroege morgen zijn ze alweer het onderwerp van gesprek.

„Straks zien we ze verschijnen,” begint Piek, terwijl ze zich in haar slaapzak nog eens lekker uitrekt.

„Heb je van ze gedroomd soms?” is de vraag van Muis.

„Nee, dat niet; tenminste niet dat ik weet. Maar we zullen gastvrouw zijn, Muis. En 't is toch zeker leuk, om wat afwisseling te hebben? Feitelijk zitten we hier met enkel oude mensen, die 't allemaal even druk hebben. Heb jij dat wel eens bedacht, Muizesnoet?”

Muis vouwt de handen onder haar hoofd, ten teken, dat ze tot een babbeltje bereid is.

„Haha! Oude mensen! En Mineke dan? Net zo oud als wij. Als je 't goed bekijkt, nog wat jonger!”

„Goed, maar Mineke is anders jong, dan wij,” houdt Piek vol. „Ze is oud en jong tegelijk, weet je. Aan de ene kant is ze veel onnozeler dan wij. En aan de andere kant veel wijzer.”

„En Ditte dan,” gaat Muis verder. „Zeventien is ze. Of dat soms oud is? Volgend jaar zijn wij 't ook.”

„O, Ditte! Ditte is een zielepoot. Moeder had 't laatst over iemand, waarvan ze zei: die is nooit jong geweest. Ik denk, dat ze dat van Ditte ook zou zeggen. Weet je, 't klinkt wat raar, maar ik vind de tantes soms een stuk jonger dan onze wiewaal. Hoewel 't onzin is, want tante Erna is even oud als mijn moeder, ze zaten in dezelfde klas.”

„Zo heb ik 't nog nooit bekeken,” bekent Muis. „Maar nu de jongens, Piek! Op mijn horloge is 't zeven uur, en dat scheelt nooit erg veel.

„We gaan eruit, kind, want wie weet, hoe vroeg ze hier al zijn!”

„O, haast je niet! Ze gaan natuurlijk eerst bij hun tent kijken. 't Zal hun tegenvallen. Daarna komen ze bij ons om hun nood te klagen en koffie te drinken voor troost.”

„Of op het Honk!”

„Ja, maar dat mag niet, vanwege Dit. De jongens weten daar nog niets van, en ze mogen ook niet alles weten. We moeten ze opvangen, Muis, en hun aan 't verstand brengen, dat ze bij de tantes niet terecht kunnen.”

„Ja, daar moeten we als de kippen bij zijn. Ik kleed me vliegensvlug aan.”

„En ik ook. We moeten behoorlijke gastvrouwen zijn.”

Een uurtje later ligt de tent keurig gelucht en opgeruimd te wachten op het bezoek, maar het duurt nog een klein uur, eer ze in de verte het schone lied van de wielewaal horen weerklinken. Op Piek werkt dat liedje als een elektrische schok.

„Ze hebben er ook een!” roept ze wild.

„Wat hebben ze, een wielewaal?”

„Doe niet zo kinds! Een mondharmonika, bedoel ik!”

„Er was er zeker nog net een te koop,” plaagt Muis, „het aller-allerlaatste exemplaar van de uitverkoop.”

Hierop ontvangt ze geen antwoord, want Piek luistert met verdubbelde scherpte, hoe de klanken zich voortbewegen door de ijle zomermorgenlucht.

„Wedden, dat ze eerst langs ons komen?”

„Gelukkig hebben we alles klaar. Maar wat laten we los over Ditte? Wat zeggen we?”

„O, dat de tantes een logée hebben gekregen, die onverwacht ziek is geworden, en het heel stil om zich heen moet hebben. Dat is toch ook zo?”

„Ja, 't is geen leugen.”

Ze zijn nog maar net klaar met hun afspraakje, of de jongens komen in zicht, nog bruiner, dan toen ze gingen.

„Zijn jullie er nog?” is hun eerste vraag.

„Feitelijk niet, 't lijkt alleen maar zo,” krijgen ze ten antwoord. „Nee, zonder gekheid, we zitten de wacht te houden over het Honk; de tantes hebben een zieke logée, nogal ernstig; je kunt nu niet naar ze toe. Ze zijn allebei moe van 't verplegen, maar gelukkig gaat 't al wat beter met de zieke.”

„Nou, dat is ook wat! We komen expres hier, om afscheid te nemen.”

„Nou ja, dat kan natuurlijk wel; de bedoeling is alleen, dat 't in huis stil moet blijven. Zeg, hebben jullie honger?”

„Honger niet; onderweg een patates-kraam geplunderd en de eigenaar mee opgegeten; nee, dat gaat best, hij was net een reusachtig grote gehaktbal, weet je.”

„Koffie dan? We hebben op jullie gerekend.”

„Koffie graag!”

Na het derde mokje koffie beginnen de gasten onrustig te worden.

„Zullen we nu de tent gaan inpakken?”

„Och toe, we zitten hier nog zo gezellig! De dag is nog lang genoeg!” zegt Piek. „En voor je tent hoeft je geen haast te maken, want daar is alleen nog maar een ruïne van over. Kan misschien ook nog in jullie scriptie komen. Een heel bijzondere ruïne, overgebleven van de koepelgrafbouwers, of hoe die lui mogen heten.”

„Meen je 't?”

„Absoluut. Door 't noodweer. Jò, we waren een ogenblik bang, dat het hele Honk eraan zou gaan!”

De jongens zien elkaar eens aan.

„Niks aan te doen,” zegt Hans. „We zullen dan de restanten bij elkaar pakken; die kunnen hier toch niet blijven liggen. 't Is jammer en een grote schadepost maar ja, er is niets aan te doen! We moeten 't nemen. Een soort vakantiebelasting, zullen we zeggen.”

„Nog een groot geluk, dat jullie er niet in waren,” meent Muis. „Anders waren jullie zelf ook in koepelgrafbouwers veranderd.”

„En dan zaten we hier niet.”

„Zeg,” vraagt Huib. „Wat zijn jullie plannen eigenlijk na de vakantie? Wat ga je doen?”

„Naar de kweekschool, meneer. Hoezo?”

„Wel, we hebben 't onderweg nogal eens over jullie gehad; ook, dat we volgend jaar misschien samen een tocht kunnen maken, met of zonder opdracht van onze scholen. Met een opdracht is 't mooist. Dan heeft 't trekken een doel, weet je!”

„En wij hebben 't over jullie gehad. Dat je een route voor ons uit zou stippelen, enzo. Dat hoeft nu niet meer. Want ik ben er vlak voor, om samen te gaan.”

„En Muis?”

„Ik ook,” zegt Muis.

„Mooi. Mijn zusje Ada zal dan ook wel mee willen trekken. Alleen met drie jongens leek haar niet, maar als er meer meisjes meegaan, doet ze 't graag. Leuke meid wel, hoor, die zuster van mij. Sportief enzo. Dus afgesproken, voorlopig?”

„Ja, fijn!”

„Dan nu de tent, jongens. Gaan jullie mee?”

„Straks komen jullie nog maar een mok koffie halen!” roept Piek hun na.

Een brede armzwaai is het enige antwoord, want de drie H's zijn juist bezig, met een grote boog om het Honk te sluipen, totaal zonder erg, dat ze achter een glasgordijn bespied worden door de beide tantes.

„Die hebben een strenge les gehad,” lacht tante Erna.

„Zulke apekoppen,” zegt tante Jeanie, en dan zijn de sluipers ook al uit het gezicht verdwenen.

Na het avondeten durven de tantes hun patiënt wel even alleen in huis te laten. De dokter, die tot nu toe iedere dag even kwam aanwippen, is tevreden. Hij heeft juist vandaag gezegd, dat hij van nu af aan telkens een paar dagen overslaat.

„U heeft ons zo prachtig geholpen, dokter,” zegt tante Erna. „we weten niet, hoe we u bedanken moeten.”

Want ze kent de oude heer; zulke gevallen als dit van Ditte, behandelt hij gratis.

„Lieve mens, waarover heb je 't! Over die paar injecties? Nee, het beste hebt u met u beidjes gedaan. Liefde is het beste geneesmiddel, daar ben ik in mijn lange leven wel achtergekomen. En bedanken? We zullen Hem danken, die we alle drie kennen, want ten slotte heeft Hij het eigenlijk gedaan. Hij heeft 't verloren schaap op het Honk gebracht. Waar of niet?”

„U hebt gelijk,” zegt tante Erna zacht. „Zelfs het noodweer moest daartoe dienen. Die heel erge slag deed nergens kwaad; zelfs geen koe in de wei werd getroffen. Maar Ditte joeg hij naar ons toe en dat was het begin van haar beterschap.”

Nu moet er bij de tent op het bosweitje afscheid worden genomen. Het eerste.

Het tweede afscheid is ook al op handen. 't Weer houdt zich nog best, maar zodra de radio verandering met regen gaat aankondigen, moeten ook Muis en Piek hun biezen pakken. En dan... eindelijk... zullen de allemanstantes van het Honk wat tot rust kunnen komen, al houden ze Ditte voorlopig over.

De dakloze drie H's willen voor de nacht nog een jeugdherberg bereiken; ze hebben hun route al bepaald. Vandaar is 't morgenochtend dan een stapje, om thuis te komen. De tantes bekijken hoofdschuddend de zwaarbeladen fietsen. De overblijfselen van de fiere tent!

„En hoe komen jullie weer aan een nieuwe?” zegt klaaglijk tante Jeanie.

„Die dingen zijn, geloof ik, nogal kostbaar.”

„Een goeie, zoals deze was, is duur. We zullen ervoor moeten werken in onze vrije tijd.”

„Werken? Buiten je schoolwerk nog iets anders doen?”

„Ja tantetjes! Als loopjongen bijvoorbeeld. Of een krantenwijk doen,” zegt Hans.

„Voor deze tent hebben we met ons drieën een paar weken in een fabriek, waar men kattedeug fabriceerde, gewerkt. Inpakken. We verdienden er goed, maar we zaten elke avond zó onder het meel, dat onze moeders 't niet meer wilden hebben. Toen zijn we druiven gaan krenten. Dat leverde heel wat op. En verder: we kunnen ook babysitten bij gro-

tere kinderen. 't Voordeel daarvan is, dat we onderwijl ons huiswerk kunnen maken, en dat er thee met toebehoren voor ons klaar staat. Echte baby's laten we aan de meisjes over, want dat is zulk onbetrouwbaar spul! Ze doen altijd zulke rare dingen, als hun moeders uit zijn. Alsof ze expres wachten op zo'n kans. En zulke luiertraktaties... bah!" De tantes vinden 't kostelijke verhalen. Graag hadden ze veel meer gehoord over het leven van de moderne jeugd, maar de onrust om Ditte drijft hen weer naar binnen.

„Je komt de nieuwe tent maar eens vertonen, 't volgend jaar. We zijn verbazend nieuwsgierig, hoe je dat zult klaarspelen.”

„O, dat gaat vanzelf, tante! Wie werken wil, kan zo iets best klaarspelen.”

Na het afscheid van de tantes blijven de drie H's nog even treuzelen. „Zullen we elkaar eens schrijven?” vraagt er een.

„Schrijven? Enig, zeg!”

„Hier zijn onze adressen; geef ons nu ook die van jullie. Dan doen we, wie het eerste schrijft.”

„Goed. Komen jullie nooit eens in onze schone stad?” vraagt Piek.

„Nee; als je er geen familie hebt, kom je er niet toe. Vooral 's winters niet.”

„Maar wij zijn er nu. Als je toevallig eens komt, bel je bij ons aan, hoor!”

„Dat doen we. En dan moet Muis er ook bij komen.”

„Natuurlijk, jò! Even opbellen, en ze is er, hè Muis?”

Muis knikt alleen maar. Ze heeft schik, de winter lijkt gezellig te zullen worden. Fijn!

In ieder geval komen we met ons drieën, zodra de grote vakantie in zicht is. Bereid je ouders alvast maar voor op de invasie.”

„O, we vertellen hun alles van onze avonturen!”

„Mooi zo; dan gaan we er nu vandoor,” beslist Hans, die de leiding heeft. „Kom lui, geef handjes en stap op je rijdieren.”

Daar gaan ze, beladen met de armzalige brokstukken van hun tent. Ze wankelen over het smalle hobbelpaadje en durven hier geen hand vrij te maken om nog eens te wuiven. Dat gebeurt eerst, wanneer ze het

betere pad hebben bereikt, dat naar de boerderij voert. Dan kijken ze om en zwaaien dat 't zo'n aard heeft. En de meisjes zwaaien even hevig terug.

„Zo zijn we nog nooit uitgeleide gedaan,” verklaart Huib. „Leuke kinderen. Sportief, weet je. En helemaal echt.”

„Daar gaan ze,” zucht Piek, voor de laatste maal zwaaiend. „Hè, ik heb nou al zin in de tocht van volgend jaar!”

„En ik dan!” zegt Muis met schitterende ogen.

„Weg zijn ze. Nu wij naar het Honk, Muizesnoet, vragen of we de tantes nog kunnen helpen.”

Dat kunnen ze! Ze mogen, met Ditte tussen zich in, stapvoets van het bed naar de zitkamer gaan en haar daar in een makkelijke stoel neerlaten. Zover is 't al met de patiënte! De zieke is een herstellende geworden!

Er volgt nog een heerlijke week op het Honk, temeer, omdat Ditte van nu af aan met reuzenschreden vooruitgaat. Ze lijkt een ander mens-kind geworden. Het boze verzet in haar hart is gebroken, en daarmee ook haar angst voor de politie.

„'t Komt alles in orde met jou,” heeft tante Erna gezegd. En ze vertelt er niet bij, hoeveel besprekingen ze heeft gevoerd en hoeveel overredingskracht ze heeft gebruikt, eer het zover was! Evenmin vertelt ze, dat ze haar schrijfwerk volkomen verwaarloosd heeft, omdat de zaak van de gestrande Ditte voor moest gaan.

„Ik ken de commissaris van politie heel goed; hem heb ik alles van je verteld, samen met de dokter. Niet jij bent de schuldige, maar de mensen, die je zo slecht behandeld hebben. Met hen wil de politie graag eens een hartig woordje spreken.”

„Dat moeten ze dan maar doen ook,” vindt Ditte, met een flikkering in de ogen.

„Maar jij gaat vrijuit,” gaat tante Erna verder. „Als je aangesterkt bent, zoeken we een goed tehuis voor je, waar je kunt leren werken en nog verdient op de koop toe.”

Later wordt die kwestie nog eens besproken, terwijl Muis en Piek in de kamer zijn.

„Dit knoop ik in mijn oor,” zegt Piek. „U weet immers, dat ik vanochtend een brief van huis had? Moeder schrijft, dat ze Jannie erg mist en maar geen nieuwe hulp kan vinden. De meisjes gaan liever in een hotel of pension, daar verdienen ze veel meer. Zal ik moeder eens over Ditte schrijven? Vindt u dat goed, tante?”

„Kind, 't zou prachtig zijn,” is 't antwoord. „Maar ik kom dan toch nog zelf met moeder praten.”

„Ha! Fijn. Dat weten we alweer!”

„Zo nemen wij de Wielewaal gevangen,” zegt Piek op nogal theatrale toon, waarop allen in de lach schieten. Ditte ook, hoewel ze niet weet, wat een wielewaal met haar geval te maken kan hebben. 't Zal vast wel iets goeds zijn, want alles is hier goed.

Nog enkele dagen . . . dan komt de nacht, waarin de wind omloopt van oost naar west. De statige, witte wolken maken plaats voor grauwe stapelwolken en de radio van zeven uur voorspelt: harde wind en kans op regen. Voor de kampeersters is dat het sein, om op te breken. 't Valt niet mee, om zich los te maken van het bosweitje, waar ze zoveel hebben beleefd. Nog moeilijker is het, zich van al de omwonende mensen los te maken. Een lichtpunt is, dat tante Erna binnenkort in de stad komt en dat ze heel misschien Mineke meeneemt. Ze is nog maar één keer in haar leven in een echte stad geweest en stelt zich er wonderveel van voor.

Ten slotte stappen de kampeersters dapper op hun zwaarbeladen fietsen. 't Wordt een handgezwaai en geroep zonder eind, begeleid door het felle keffen van Tommie en de basstem van Nero. Eindelijk is er op het Honk van de kampeersters niets meer te bespeuren, dan het liedje van de wielewaal, dat uit de verte komt aanwaaien.

„Hoor ze toch eens!” zegt tante Jeanie. „Ze zijn blij, dat ze naar huis gaan. Zulke apekoppen!”